

บทที่ 4

ปัญหาเกี่ยวกับอายุความการฟ้องคดีอาชญากรรม การฟ้องเงิน และภาษีอากร ศึกษากรณีการกระทำความผิดเกี่ยวกับเด็ก

จากที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับอายุความการฟ้องคดีอาชญากรรม การฟ้องเงิน และภาษีอากรซึ่งเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับเด็กเกี่ยวกับแนวคิดอรรถประโยชน์นิยม แนวคิดนิติเศรษฐศาสตร์ หลักการของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ทฤษฎีการกำหนดโทษทางอาญา ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม ทฤษฎีหลักแห่งความได้สัดส่วน ทฤษฎีที่เกี่ยวกับองค์ประกอบอาชญากรรม ทฤษฎีผลไม่ของต้นไม้มที่เป็นพิษ และทฤษฎีความรับผิดชอบ อีกทั้งกฎหมายเกี่ยวกับคดีอาชญากรรม การฟ้องเงินและภาษีอากรของประเทศไทยและต่างประเทศเกี่ยวกับอายุความฟ้องคดีอาญา ไม่ว่าจะ เป็นสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และสาธารณรัฐฝรั่งเศส มาในบทก่อน ๆ นั้น สามารถนำมา วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับอายุความการฟ้องคดีอาชญากรรม การฟ้องเงินและภาษีอากรซึ่งเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับเด็กได้ ดังต่อไปนี้

4.1 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ ให้ใช้ประมวลกฎหมายอาชญากรรม พุทธศักราช 2564

จากการศึกษาพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาชญากรรม พุทธศักราช 2564 ได้มีการบังคับใช้และได้มีการยกเลิก พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม พุทธศักราช 2519 พระราชบัญญัติอาชญากรรมให้โทษ พุทธศักราช 2522 พระราชกำหนดป้องกันและการใช้สารระเหย พุทธศักราช 2533 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรม พุทธศักราช 2534 พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พุทธศักราช 2545 พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พุทธศักราช 2559 และประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 108/2557, 109/2557, 116/2557, 10/2561 ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ได้มีการแก้ไข มาตรา 145 วรรคสอง (3) มาตรา 146 วรรคสอง (3) และมาตรา 148 วรรคสอง (3) โดยมีผลเป็นการ บังคับใช้เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม พุทธศักราช 2564 ซึ่งเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี ตามประมวล

กฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 ซึ่งมีการกำหนดอายุความที่แตกต่างกันซึ่งขัดกับหลักอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 (Convention on the Rights of the Child, 1989) การคุ้มครองสิทธิของเด็กตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พุทธศักราช 2546

4.1.1 ปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี

จากปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 ซึ่งมีกำหนดอายุความที่แตกต่างกัน ผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์ไว้ดังต่อไปนี้

แนวคิดอรรถประโยชน์นิยม (Utilitarianism) เมื่อวิเคราะห์ปัญหาอายุความเกี่ยวกับคดียาเสพติดที่เป็นการกระทำต่อเด็ก โดยแนวคิดนี้ให้ความสำคัญกับกฎหมายอาญาในการทำหน้าที่เพื่อการปราบปรามและป้องกันอันตรายที่เป็นภัยคุกคามต่อเด็ก ประชาชนและสังคม มากกว่าการมุ่งหมายที่จะใช้กฎหมายอาญาเพื่อการชดเชยสำหรับการกระทำที่เป็นความผิดอันกระทำต่อเด็กที่ผ่านพ้นไปแล้ว ซึ่งเป็นแนวคิดที่มีวิวัฒนาการมาจากทฤษฎีของ Jeremy Bentham และหลักการ Harm Principle ของ John Stuart Mill โดยเชื่อว่าความสุขอันสูงสุดในสังคม คือ ศีลธรรมที่ดี ซึ่งอรรถประโยชน์นี้จะมีการคำนวณจากสัดส่วนของความเสียหายของเด็กผู้ถูกระทำเพื่อการนำไปสู่ผลแห่งสังคมที่มีความสุขสูงสุด โดยมีความเชื่อว่าการละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเป็นสิ่งที่ทำได้อย่างเสมอและถูกต้องหากเป็นไปได้เพื่อรักษาความปลอดภัยให้แก่เด็กและสังคมได้มีความสุขอย่างสูงสุด ดังนั้น การบัญญัติกฎหมายโดยมีวัตถุประสงค์ให้บุคคลมีความเคารพต่อสิทธิของเด็กและบุคคลอื่นย่อมเป็นการนำพาสังคมให้มีความสุขสูงสุด ตามหลักการของทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยมนั้น การกระทำใดที่จะบัญญัติให้เป็นความผิดและมีเหตุให้ต้องรับโทษในทางอาญา ต้องพิจารณาว่าเด็กและสังคมจะได้รับประโยชน์จากความผิดอาญามากกว่าผลเสียของการที่กฎหมายไม่บัญญัติความผิด ดังนั้น จากแนวคิดนี้จะเห็นได้ว่าเป็นการมุ่งเน้นไปที่การปราบปรามและป้องกันอันตรายที่เป็นภัยคุกคามต่อเด็กอันเป็นประโยชน์กว่าการที่จะใช้กฎหมายอาญาเพื่อการชดเชยสำหรับการกระทำที่เป็นความผิดอันกระทำต่อเด็กที่ผ่านพ้นไปแล้ว แต่หากการปราบปรามและป้องกันการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 ที่กระทำต่อเด็กยังไม่เป็นการเพียงพอก็ควรจะมีการกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวที่มีบทลงโทษที่เท่ากันทุกคดีเพื่อความสะดวกในการบังคับใช้กฎหมายและต้องเป็นการกำหนดบทลงโทษทางอาญาที่มากกว่าการกระทำที่เป็นความผิดต่อบุคคลทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดอรรถประโยชน์นิยมและสอดคล้องกับแนวคิดนิติเศรษฐศาสตร์ในการ

พิจารณาถึงราคาที่ต้องจ่ายจากการกระทำคามผิดต่อเด็ก เพื่อให้อายุความการฟ้องคดีอาญามากกว่า คดีปกติทั่วไป อันเป็นการที่เด็กจะได้รับประโยชน์จากความผิดอาญามากกว่าผลเสียของการที่ กฎหมายไม่บัญญัติความผิด

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายอาญาเสพติด พุทธศักราช 2564 มาตรา 145 วรรคสอง (3) มาตรา 146 วรรคสอง (3) และมาตรา 148 วรรคสอง (3) ซึ่งเป็นการ กระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี จึงไม่สอดคล้องกับแนวคิดอรรถประโยชน์นิยมเพราะบทกำหนดโทษที่ ใช้อยู่ในขณะนี้ในแต่ละคดีไม่เท่ากันและยังไม่สูงเพียงพอสำหรับการปราบปรามและป้องกัน อันตรายที่เป็นภัยคุกคามต่อเด็กได้

แนวคิดนิติเศรษฐศาสตร์ เมื่อวิเคราะห์ปัญหาอายุความเกี่ยวกับคดียาเสพติดที่เป็นการ กระทำต่อเด็ก ในมุมมองของทางด้านเศรษฐศาสตร์นั้น Richard A. Posner มีความเชื่อว่าการ กระทำความผิดทางกฎหมายอาญามีผลกระทบต่อการทำงานทางการตลาด กล่าวคือ กฎหมายอาญา มีส่วนช่วยในเรื่องประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจด้วยการยับยั้งผลกระทบการทำงานของการตลาด แนวคิดนิติเศรษฐศาสตร์เป็นแนวคิดที่อธิบายถึงความจำเป็นในการกำหนดความผิดอาญาเกี่ยวกับ ทรัพย์สินหรือร่างกาย ซึ่งความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินจะมีผลกระทบโดยตรงกับการทำงานของ การตลาด และความผิดเกี่ยวกับร่างกายจะมีผลกระทบโดยอ้อมในการทำงานของตลาด เนื่องจาก Posner มีความเห็นว่า การที่บุคคลใดจะกระทำความผิดอาญาบุคคลนั้นต้องมีการกระทำที่ผ่าน ขั้นตอนการคำนวณแล้ว หากพิจารณาที่ราคาที่ต้องจ่ายเพราะความผิดที่กระทำ (การถูกลงโทษ) สูงกว่าประโยชน์ที่ผู้ทำความผิดจะได้ตอบแทน (ทางกายหรือจิตใจ) บุคคลย่อมเลือกที่จะไม่ทำการ ที่เป็นความผิด เนื่องจากการชดใช้ค่าเสียหายทางละเมิดไม่เป็นการทดแทนได้พอในทางกฎหมายแพ่ง การลงโทษในทางอาญาจึงยังคงถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นกับความผิดทางอาญา ดังที่กล่าวมา จากแนวคิดนี้ จึงเห็นว่า บุคคลใดเลือกตัดสินใจจะกระทำความผิดทางอาญาต่อเด็กแสดงว่าบุคคลนั้นได้มีขั้นตอน ของความคิดที่ผ่านการไตร่ตรองมาแล้ว หากพิจารณาถึงราคาที่ต้องจ่ายจากการกระทำ ความผิดต่อเด็ก (อัตราโทษ) มากกว่าผลประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับจากความผิดที่กระทำ ต่อเด็ก (ร่างกายหรือทางใจ) ผู้นั้นย่อมเลือกที่จะไม่กระทำความผิดต่อเด็ก กฎหมายอาญาจึงมีส่วน ช่วยเรื่องของการหยุดยั้งความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 ที่กระทำต่อเด็ก การลงโทษในทางอาญาจึงยังเป็นสิ่งที่จำเป็นกับการกระทำความผิดดังกล่าวที่ กระทำต่อเด็ก ด้วยการกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวที่มี บทลงโทษที่เท่ากันทุกคดีเพื่อความสะดวกในการบังคับใช้กฎหมายและมีการกำหนดโทษทางอาญา ให้มีอัตราโทษที่สูงสำหรับความผิดที่กระทำต่อเด็กอันเป็นราคาสำหรับผู้กระทำความผิดต้องจ่าย

หากผู้นั้นพิจารณาถึงราคาที่ต้องจ่ายจากความผิดที่ตนกระทำต่อเด็ก (อัตราโทษ) สูงกว่าผลประโยชน์ที่ได้รับตอบแทนจากความผิดที่ตนกระทำต่อเด็ก (ร่างกายหรือทางใจ) ย่อมส่งผลให้อายุความฟ้องคดีอาชญาเสด็จอันกระทำต่อเด็กมากขึ้นไปด้วย และอัตราโทษที่สูงนี้เป็นไปเพื่อการลงโทษที่สาสมต่อความผิดที่กระทำ ยังผลทำให้บุคคลเกิดสำนึกเกรงกลัวกับความผิดที่จะกระทำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดนิติเศรษฐศาสตร์และเชื่อมโยงกับทฤษฎีการกำหนดโทษทางอาญา โดยบุคคลผู้นั้นย่อมเลือกจะไม่กระทำความผิดดังกล่าวต่อเด็ก จึงถือเป็นหลักคิดที่ส่งผลให้เกิดการหยุดยั้งการกระทำที่เป็นความผิดได้อีกอย่างหนึ่ง

จากบทบัญญัติที่เป็นบทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายอาชญาเสด็จ พุทธศักราช 2564 มาตรา 145 วรรคสอง (3) มาตรา 146 วรรคสอง (3) และมาตรา 148 วรรคสอง (3) ซึ่งเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสด็จให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี จึงไม่สอดคล้องกับแนวคิดนิติเศรษฐศาสตร์เพราะบทกำหนดโทษที่ใช้อยู่ในขณะนี้ในแต่ละคดีไม่เท่ากันและยังไม่สูงเพียงพอที่จะทำให้ผู้ที่กระทำความผิดหรือบุคคลทั่วไปเกิดความเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับจากความผิดซึ่งจะกระทำ

ทฤษฎีการกำหนดโทษทางอาญา ที่เกี่ยวกับเรื่องการลงโทษผู้ที่กระทำความผิดต้องมีการคำนึงถึงบุคคลอื่น ๆ ด้วยโดยเฉพาะความผิดที่กระทำต่อเด็ก ซึ่งการลงโทษผู้กระทำความผิดต่อเด็กต้องส่งผลให้เกิดความหวาดกลัว แก่ใจพฤติกรรมชั่วให้เป็นพฤติกรรมดี และเป็นการป้องกันมิให้มีการกระทำผิดหรือกระทำความผิดซ้ำอีกซึ่งจากการศึกษาทฤษฎีดังกล่าวพบว่ามีการแบ่งย่อยออกเป็น 3 ทฤษฎี ดังนี้ ทฤษฎีเด็ดขาด (Absolute Theory) เป็นหลักการที่ว่า การลงโทษผู้ที่กระทำความผิดตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายอาญานั้น เป็นการลงโทษเพราะมีการกระทำความผิดอันเป็นการลงโทษโดยมุ่งผลของการแก้แค้นตอบแทนต่อผู้ที่กระทำความผิด ทฤษฎีสัมพัทธ์ (Relative Theory) เป็นทฤษฎีที่พิจารณาในแง่ของประโยชน์ที่จะพึงได้รับจากการลงโทษ ไม่ได้มุ่งพิจารณาที่การกระทำอันเป็นความผิด และทฤษฎีวัตถุประสงค์ของการลงโทษ วัตถุประสงค์แห่งการลงโทษนั้น มีการกำหนดขึ้นเพื่อประสิทธิภาพของการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดทางอาญา

เมื่อวิเคราะห์ปัญหาอายุความเกี่ยวกับคดีอาชญาเสด็จที่เป็นการกระทำต่อเด็กตามทฤษฎีเด็ดขาด (Absolute Theory) เป็นหลักการที่ว่า การลงโทษผู้ที่กระทำความผิดตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายอาญานั้น เป็นการลงโทษเพราะมีการกระทำความผิดอันเป็นการลงโทษโดยมุ่งผลของการแก้แค้นตอบแทนต่อผู้ที่กระทำความผิด และเมื่อวิเคราะห์ปัญหาอายุความเกี่ยวกับคดีอาชญาเสด็จที่เป็นการกระทำต่อเด็กกับทฤษฎีสัมพัทธ์ (Relative Theory) เป็นทฤษฎีที่พิจารณาในแง่ของประโยชน์ที่จะพึงได้รับจากการลงโทษ ไม่ได้มุ่งพิจารณาที่การกระทำอันเป็นความผิดที่กระทำความผิดต่อเด็ก ดังนั้น การพิจารณาเรื่องการลงโทษผู้ที่กระทำความผิดต้องมีการคำนึงถึงบุคคลอื่น ๆ

ด้วย เช่น การกระทำความผิดต่อเด็กโดยการลงโทษนั้นจะต้องส่งผลให้เกิดความหวาดกลัว แก่ไข
 พฤติกรรมชั่วให้เป็นพฤติกรรมที่ดี และเป็นการป้องกันมิให้มีการกระทำผิดหรือกระทำความผิดซ้ำ
 ต่อเด็กอีก ในส่วนทฤษฎีวัตถุประสงค์ของการลงโทษนั้น เมื่อวิเคราะห์ปัญหาอายุความเกี่ยวกับคดี
 ยาเสพติดที่เป็นการกระทำต่อเด็ก อันเป็นผลมาจากการกระทำต่อเด็กมีอยู่ 5 ประการ กล่าวคือ
 ประการแรก การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน วัตถุประสงค์แห่งการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน
 เป็นการลงโทษที่มุ่งหมายให้ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นผู้ที่ก่อเหตุร้ายให้เกิดแก่เด็ก ได้รับ
 ผลตอบแทนจากการที่ตนได้ก่อเหตุร้ายแก่เด็ก ซึ่งถือว่าการแก้แค้นทดแทนเป็นวิถีทางแห่งการลงโทษ
 ที่เหมาะสมแก่ผู้กระทำความผิดต่อเด็กซึ่งเป็นผู้ที่ต้องได้รับความบาดเจ็บทุกขุทรมานตามหลัก
 “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” โดยเชื่อว่าบุคคลทุกคนมีอิสระในการเลือกที่จะทำดีหรือทำชั่วได้โดยสมัครใจ
 ดังนั้น โทษของผู้ที่ตัดสินใจเลือกในการทำชั่วก็ควรต้องได้สัดส่วนอันเหมาะสมกับความผิดที่ก่อขึ้น
 เพื่อให้เด็กรู้สึกถึงการที่ตนได้แก้แค้นต่อบุคคลที่ทำความผิดต่อเด็กแล้ว ประการที่สอง คือ
 การลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง เป็นการลงโทษที่มุ่งหมายเพื่อการป้องปรามหรือป้องกันมิให้เกิดการ
 กระทำความผิดหรือกระทำความผิดซ้ำต่อเด็กหรือเคยกระทำความผิดต่อเด็กแล้ว โดยรูปแบบของ
 การลงโทษจะเป็นการลงโทษอย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ ให้บุคคลทั่วไปได้เห็นเป็นตัวอย่างของ
 โทษที่ผู้กระทำความผิดต่อเด็กต้องได้รับ อันเป็นการข่มขู่ให้บุคคลในสังคมเกิดความกลัวต่อการที่
 จะกระทำความผิดต่อเด็ก ประการที่สาม คือ การลงโทษเพื่อตัดความสามารถของผู้กระทำความผิด
 ต่อเด็ก เป็นการลงโทษที่มีวัตถุประสงค์สำหรับการป้องกันการก่ออาชญากรรมด้วยการตัดโอกาส
 ของผู้กระทำความผิดต่อเด็ก เป็นการลงโทษในลักษณะที่เป็นการตัดความสามารถของตัวผู้กระทำ
 ความผิดให้สูญเสียโอกาสในการที่จะกระทำความผิดต่อเด็กได้อีก ประการที่สี่ คือ การลงโทษเพื่อ
 ฟื้นฟูแก้ไข มีพัฒนาการมาจากวัตถุประสงค์แห่งการลงโทษเดิม โดยมีความเห็นว่า การลงโทษเดิม
 เป็นการกระทำที่ใช้ความรุนแรงและสร้างความทุกข์ทรมานให้แก่ผู้กระทำความผิดต่อเด็ก
 มากเกินไป อีกทั้ง การลงโทษเดิมยังไม่มีศักยภาพเพียงพอสำหรับการป้องกันและยับยั้งข่มขู่มิให้มี
 การกระทำความผิดหรือกระทำความผิดซ้ำต่อเด็กได้ ดังนั้น การลงโทษเพื่อฟื้นฟูแก้ไขจึงมีแนวคิดไป
 ในแนวทางของการบำบัดแก้ไขตัวผู้กระทำความผิดให้กลับมามีพฤติกรรมที่ดีและอยู่ร่วมกับบุคคล
 อื่นในสังคมได้ ซึ่งดีกว่าการลงโทษโดยการใช้ความรุนแรงที่สร้างความทุกข์ทรมานแก่ผู้กระทำ
 ความผิด แต่การลงโทษเพื่อฟื้นฟูแก้ไขเพียงอย่างเดียวก็ยังไม่ใช่วิธีการที่ดีที่สุดสำหรับการป้องกัน
 ยับยั้งการก่ออาชญากรรมที่จะทำต่อเด็กได้ ประการสุดท้าย คือ การลงโทษเพื่อนำบุคคลที่ทำ
 ความผิดต่อเด็กกลับสู่สังคม เป็นการลงโทษบุคคลที่ทำความผิดต่อเด็กโดยเป็นแนวคิดเพื่อให้โอกาส
 แก่บุคคลที่ทำความผิดได้กลับมาใช้ชีวิตในสังคมร่วมกับบุคคลทั่วไปอย่างปกติ เช่น การไม่เปิดเผย
 ประวัติความผิด

ดังนั้น จากทฤษฎีนี้จะเห็นได้ว่าเป็นหลักการที่มุ่งต่อผลของการลงโทษผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 ที่กระทำต่อเด็ก โดยผู้ที่กระทำความผิดควรต้องได้รับโทษในสัดส่วนที่เหมาะสมกับความผิดที่ก่อขึ้น กล่าวคือ โทษนั้นต้องมีการกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวที่มีบทลงโทษที่เท่ากันทุกคดีเพื่อความสะดวกในการบังคับใช้กฎหมายและต้องมีกำหนดโทษทางอาญาที่มีอัตราสูงกว่าอัตราโทษของการกระทำความผิดต่อบุคคลธรรมดาทั่วไป เพราะจะทำให้กำหนดอายุความการฟ้องคดีอาชญากรรมที่กระทำต่อเด็กมากขึ้นกว่าคดีปกติ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ที่กระทำความผิดหรือบุคคลทั่วไปเกิดความหวาดกลัว แก้อุบัติกรรมชั่วให้เป็นพฤติกรรมที่ดี และเป็นการป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดหรือกระทำความผิดซ้ำเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมต่อเด็กอีก และยังเป็นการข่มขู่ยับยั้งซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการกำหนดโทษทางอาญา นอกจากนี้ในกรณีที่เป็นการลงโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิตเป็นการตัดโอกาสของผู้กระทำความผิดให้สูญเสียโอกาสในการที่จะกระทำความผิดต่อเด็ก โดยอำนาจในการบังคับโทษนี้เป็นหนึ่งในหน้าที่ของรัฐที่จะต้องกระทำเพื่อปราบปรามป้องกันอาชญากรรมตามหลักการของทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control)

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายอาชญากรรม พุทธศักราช 2564 มาตรา 145 วรรคสอง (3) มาตรา 146 วรรคสอง (3) และมาตรา 148 วรรคสอง (3) ซึ่งเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายอาชญากรรมให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปีนั้น จึงไม่สอดคล้องกับทฤษฎีการกำหนดโทษทางอาญาเพราะบทกำหนดโทษที่ใช้อยู่ในขณะนี้ในแต่ละคดีไม่เท่ากันและยังไม่สูงเพียงพอที่จะทำให้ผู้ที่กระทำความผิดหรือบุคคลทั่วไปเกิดความหวาดกลัว แก้อุบัติกรรมชั่วให้เป็นพฤติกรรมที่ดี และยังไม่อาจเป็นการป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดหรือกระทำความผิดซ้ำเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมต่อเด็กได้

ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control) เมื่อวิเคราะห์ปัญหาอายุความเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมที่เป็นการกระทำต่อเด็ก ทฤษฎีนี้เป็นแนวคิดในเชิงอนุรักษนิยม โดยให้ความสำคัญกับการมอบหมายอำนาจหน้าที่ในการปราบปรามป้องกันอาชญากรรมแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างมาก โดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์แห่งการรักษาความสงบเรียบร้อยและการป้องกันควบคุมการก่ออาชญากรรมที่จะมีการกระทำต่อเด็กเป็นเป้าหมายหลัก แม้จะต้องละเลยต่อการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลก็ตาม ทั้งนี้เพื่อเป็นการรักษาความสงบสุขของเด็ก ประชาชน และสังคม ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมเป็นทฤษฎีที่มาจากแนวคิดว่า กฎหมายเป็นเครื่องมือสำคัญในการรักษาความสงบสุขให้กับสังคม จากที่กล่าวมาแล้วนั้นกระบวนการยุติธรรมทางอาญาจึงมีหน้าที่หลักในการปราบปรามและป้องกันการก่ออาชญากรรมที่จะกระทำต่อเด็ก จึงต้องมุ่งเน้นไปที่การคุ้มครองป้องกันสิทธิของเด็กซึ่งจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีฐานะเป็นผู้เสียหาย มากกว่าการปกป้อง

สิทธิผู้ต้องหา กฎหมายจึงต้องให้อิสระแก่เจ้าหน้าที่ในการใช้อำนาจเพื่อการปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่ ส่วนกฎหมายที่เป็นการขัดขวางต่อการปฏิบัติหน้าที่เพื่อการรักษาซึ่งความสงบเรียบร้อยในสังคม นั้นต้องถูกกำจัดออกไป โดยขั้นตอนของการปฏิบัติหน้าที่ต้องมีความเชื่อมโยงเป็นลำดับกันไป ในระหว่างหน่วยงานที่มีความรับผิดชอบ เริ่มจากการจับกุมผู้ต้องหาโดยเจ้าพนักงานตำรวจ ต่อมา มีการยื่นฟ้องโดยอัยการด้วยการตั้งข้อกล่าวหาว่า จำเลยคือผู้กระทำความผิด เพราะได้ผ่านขั้นตอนของการค้นหาความจริงมาแล้ว เนื่องจากวัตถุประสงค์หลักแห่งกระบวนการยุติธรรมทางอาญา คือ การตรวจสอบหรือการค้นหาให้ได้ความจริงในการดำเนินคดีอาญา

จากการศึกษาทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control) จะเห็นได้ว่าการปราบปรามป้องกันอาชญากรรมที่เป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 ที่กระทำต่อเด็กเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการบังคับใช้กฎหมายแก่ผู้ที่กระทำความผิดคดียาเสพติดต่อเด็ก โดยการกำหนดโทษทางอาญาที่มีอัตราสูงกว่าอัตราโทษของการกระทำความผิดต่อบุคคลธรรมดาทั่วไปที่สอดคล้องกับทฤษฎีหลักแห่งความได้สัดส่วน ซึ่งทำให้กำหนดอายุความการฟ้องคดียาเสพติดที่กระทำต่อเด็กมากขึ้นกว่าคดีปกติย่อมส่งผลให้เจ้าหน้าที่มีช่วงระยะเวลาในการใช้อำนาจเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ในการดำเนินการทางอาญาเพื่อนำตัวผู้ที่กระทำความผิดในคดีดังกล่าวมารับโทษทางอาญาและต้องมีการกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวที่มีบทลงโทษที่เท่ากันทุกคดีเพื่อความสะดวกในการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจึงสอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 มาตรา 145 วรรคสอง (3) มาตรา 146 วรรคสอง (3) และมาตรา 148 วรรคสอง (3) ซึ่งเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี จึงไม่สอดคล้องกับทฤษฎีการกำหนดโทษทางอาญาเพราะบทกำหนดโทษที่ใช้อยู่ในขณะนี้ในแต่ละคดีรัฐยังกำหนดไม่เท่ากันทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐแต่ละฝ่ายไม่มีความสะดวกในการบังคับใช้กฎหมายแก่ผู้ที่กระทำความผิดคดียาเสพติดต่อเด็กและมีอายุความการฟ้องคดียาเสพติดที่กระทำต่อเด็กลดน้อยเกินไปอันเป็นการส่งผลให้เจ้าหน้าที่มีช่วงระยะเวลาในการใช้อำนาจเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ได้ไม่เต็มที่ในการดำเนินการทางอาญาเพื่อนำตัวผู้ที่กระทำความผิดในคดีดังกล่าวมารับโทษทางอาญา

ทฤษฎีหลักแห่งความได้สัดส่วน (Principle of Proportionality) หรือหลักการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเท่าที่จำเป็น หรือหลักพอสมควรแก่เหตุ เมื่อวิเคราะห์ปัญหาอายุความเกี่ยวกับคดียาเสพติดที่เป็นการกระทำต่อเด็ก ทฤษฎีนี้เป็นหลักการที่สำคัญและเป็นกฎหมายที่ได้รับ

การยอมรับในระดับสูงเช่นเดียวกับรัฐธรรมนูญที่นำมาใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมรัฐสำหรับการบังคับใช้กฎหมายอาญาซึ่งอาจมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล โดยนักวิชาการมีความเห็นตามทฤษฎีนี้ว่า โทษที่ผู้กระทำความผิดกระทำต่อเด็กจะได้รับนั้นต้องมีจำนวนเท่ากับความเสี่ยงที่เกิดขึ้นกับเด็กซึ่งเป็นผู้ได้รับผลร้ายจากการกระทำความผิด ดังนั้น จากทฤษฎีนี้จะเห็นว่า เมื่อมีการกระทำที่เป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 ที่กระทำต่อเด็ก รัฐต้องเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายอาญาโดยรัฐมีหน้าที่ในการกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวซึ่งจะต้องเป็นบทลงโทษที่เท่ากันทุกคดีเพื่อความสะดวกในการบังคับใช้กฎหมายและต้องมีกำหนดโทษทางอาญาที่มีอัตราสูงกว่าอัตราโทษของการกระทำความผิดต่อบุคคลธรรมดาทั่วไป เพราะจะทำให้กำหนดอายุความการฟ้องคดียาเสพติดที่กระทำต่อเด็กมากขึ้นกว่าคดีปกติจึงสอดคล้องกับทฤษฎีหลักแห่งความได้สัดส่วนซึ่งผลของการบังคับใช้กฎหมายนั้นอาจมีการกระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลบางคนหรือบางกลุ่ม ก็จำต้องกระทำเพื่อให้ผู้ที่กระทำความผิดดังกล่าวต่อเด็กได้รับโทษในจำนวนที่เท่ากับความเสี่ยงซึ่งตนก่อให้เกิดขึ้นกับเด็กผู้ได้รับผลร้ายจากการกระทำความผิดซึ่งเป็นการให้ความคุ้มครองเด็กในระดับหนึ่งอันสอดคล้องกับหลักการของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 มาตรา 145 วรรคสอง (3) มาตรา 146 วรรคสอง (3) และมาตรา 148 วรรคสอง (3) ซึ่งเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี จึงไม่สอดคล้องกับทฤษฎีหลักแห่งความได้สัดส่วน เพราะบทกำหนดโทษที่ใช้อยู่ในขณะนี้ในแต่ละคดีรัฐยังกำหนดไว้ไม่เท่ากันและยังไม่สูงเพียงพอในจำนวนที่เท่ากับความเสียหายซึ่งผู้ที่กระทำความผิดก่อให้เกิดขึ้นต่อเด็กผู้ได้รับผลร้ายจากการกระทำความผิดนั้น

หลักการของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 (Convention on the Rights of the Child, 1989)

เมื่อวิเคราะห์ปัญหาอายุความเกี่ยวกับคดียาเสพติดที่เป็นการกระทำต่อเด็ก ซึ่งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้มีบทบัญญัติที่ให้ความสำคัญในการคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนไว้ในมาตรา 4 มาตรา 25 มาตรา 27 วรรคสี่มาตรา 54 และมาตรา 258 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้รัฐมีหน้าที่ในการดูแลจัดการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาในภาคบังคับที่มีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายเป็นระยะเวลาสิบสองปีและรัฐยังต้องมีการพัฒนาส่งเสริมให้หน่วยงานในส่วนท้องถิ่นและเอกชนได้มีส่วนร่วมในการดูแลพัฒนาเด็กและเยาวชนด้วย อีกทั้งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พุทธศักราช 2546 และพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน มีการให้นิยาม คำว่า “เด็ก” โดยให้ความหมายไว้ว่า เด็ก หมายถึง บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส ซึ่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก

พุทธศักราช 2546 มีการกำหนดเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเด็กด้วยการคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็ก เป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก ทั้งจะต้องไม่มีการเลือกปฏิบัติต่อเด็กโดยไม่เป็นธรรมและมีการกำหนดหน้าที่ของผู้ปกครองในการอบรมสั่งสอน อุปการะเลี้ยงดูและให้การพัฒนาเด็กที่ตนรับไว้ในความปกครองดูแลตามสมควร ทั้งนี้ต้องมีการปฏิบัติต่อเด็กที่ไม่ต่ำไปกว่ามาตรฐานอันเป็นข้อกำหนดขั้นต่ำตามที่ปรากฏในกฎกระทรวงและต้องให้การคุ้มครองสวัสดิการของเด็กที่รับไว้ดูแลในความปกครองไม่ให้เด็กตกอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นภาวะเสี่ยงต่อการที่จะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ นอกจากนี้ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็กได้มีการทำข้อตกลงร่วมกัน โดยการให้สัตยาบันร่วมกันนานาประเทศในโลกว่าจะให้การคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนให้มีความเท่าเทียมเสมอกัน ทั้งนี้ ประเทศไทยได้มีการลงนามเข้าร่วมอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็กด้วย เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2535 และประเทศไทยมีการบังคับใช้เมื่อวันที่ 26 เมษายน พุทธศักราช 2535 เป็นต้นมา

โดยอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 (the convention on the rights of the child 1989) ได้นิยามคำว่า “เด็ก” หมายถึง มนุษย์ทุกคนที่อายุต่ำกว่าสิบแปดปี เว้นแต่จะบรรลุนิติภาวะก่อนหน้านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับแก่เด็กนั้น ซึ่งอนุสัญญาดังกล่าวได้มีการกำหนดถึงพันธกรณีในการที่ประเทศภาคีสมาชิกจะต้องให้ความคุ้มครองสิทธิเด็ก โดยแบ่งได้เป็น 4 ประการ ดังนี้

ประการแรก สิทธิของการมีชีวิตและการอยู่รอด (Right of Survival) รัฐภาคีต้องให้การรับรองว่า เด็กทุกคนย่อมมีสิทธิที่ติดมากับตัวตั้งแต่ถือกำเนิดในการมีชีวิตที่จะมีชีวิต โดยต้องมียุทธศาสตร์ให้เด็กอย่างเต็มที่เพื่อการที่จะทำให้เด็กสามารถมีชีวิตอยู่รอดได้อย่างปลอดภัยและเด็กต้องได้รับการพัฒนาโดยเด็กนั้นมีสิทธิได้รับการเลี้ยงดูโดยบิดา มารดา เครือญาติหรือรัฐ เพื่อให้เด็กได้อยู่รอดและมีความเจริญเติบโต มีชีวิตในมาตรฐานของความเป็นอยู่อย่างดีเพียงพอ หากทางครอบครัวไม่มีความสามารถที่จะดำเนินการตามมาตรฐานที่เป็นขั้นต่ำได้ รัฐต้องมีหน้าที่เข้าไปทำการให้ความช่วยเหลือในเรื่อง อาหาร ที่อยู่ เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค เบื้องต้น

ประการที่สอง สิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง (Right of Protection) รัฐภาคีต้องให้การปกป้องคุ้มครองเด็กจากการกระทำที่จะเป็นอันตรายต่อเด็กทุกรูปแบบ ซึ่งเป็นการคุ้มครองเด็กให้ปลอดภัยจากการกระทำที่เป็นการทำร้ายทางร่างกาย จิตใจหรือทางเพศ อันรวมถึงการล่วงละเมิดทางเพศหรือไม่ว่าจะเป็นการแสวงหาประโยชน์จากเด็กในรูปแบบใด ๆ ก็ตาม อาจเป็นการชักชวนข่มขู่ การกระทำทารุณกรรมทางร่างกายหรือจิตใจ ล่วงละเมิดในทางเพศ ใช้แรงงานเด็ก ค้าประเวณี ลักพาตัว และยังรวมถึงการสนับสนุน ช่วยเหลือและส่งเสริมเด็กทุกคนให้ได้รับโอกาสอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน โดยที่ไม่มีการเลือกปฏิบัติ

ประการที่สาม สิทธิการพัฒนา (Right of Development) สิทธิด้านการพัฒนาเด็กต้องเน้นไปที่การพัฒนาทั้งด้านร่างกายและด้านสติปัญญาโดยบิดามารดาของเด็กและในบางกรณีรัฐต้องเข้ามาเป็นผู้พัฒนา ซึ่งเด็กคือผู้ที่มีสิทธิได้รับความเป็นอยู่ที่ดีรวมถึงการมีมาตรฐานที่เพียงพอต่อพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ศิลธรรมจรรรยาและศักยภาพทางสังคม โดยให้ความสำคัญต่อสิทธิของการได้รับการศึกษาเพื่อเป้าหมายในการพัฒนาให้เด็กทุกคนมีบุคลิกภาพและประสิทธิภาพที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสามารถในตัวเอง โดยสิทธิด้านการศึกษาจำเป็นต้องเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนมีโอกาสอย่างเท่าเทียมเสมอกันจากการได้รับการศึกษาที่เป็นภาคบังคับระดับชั้นประถมอย่างทั่วถึง

ประการที่สี่ สิทธิการมีส่วนร่วม (Right of Participation) เป็นการเน้นไปที่สิทธิของการแสดงความคิดเห็น โดยเสรีทุกเรื่องที่จะส่งผลกระทบต่อเด็ก โดยรัฐภาคีต้องเปิดโอกาสให้เด็กมีสิทธิแสดงความคิดเห็นและต้องรับฟังความคิดเห็นอย่างสมเหตุสมผลตามที่เหมาะสมกับอายุและวุฒิภาวะของเด็กนั้น รวมทั้งการให้อิสระแก่การแสวงหา ได้รับ ส่งต่อซึ่งข้อมูลหรือความคิดทุกรูปแบบต่อสื่อแต่ละประเภท โดยเด็กต้องมีเสรีภาพด้านความคิด จริยธรรม ศาสนาและความเชื่อ รวมถึงตลอดถึงสิทธิเข้าร่วมการชุมนุม หรือการเข้าสมาคมอย่างสงบสุข

โดยจะเห็นได้ว่าจากหลักการของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พุทธศักราช 2546 มีการวางหลักการในการคุ้มครองสิทธิของเด็กไว้อย่างสอดคล้องกันในสาระสำคัญ กล่าวคือ เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตรอดและได้รับการปกป้องคุ้มครองอันเป็นหน้าที่ของรัฐในการที่จะจัดหาหลักประกันแห่งสิทธิทั้งหลายให้แก่เด็กและเยาวชน โดยรัฐต้องจัดให้เด็กและเยาวชนทุกคนได้มีโอกาสในการได้รับการศึกษาในช่วงของชั้นปฐมวัยอย่างเหมาะสม อีกทั้ง รัฐต้องดำเนินการในการให้ความคุ้มครองเด็กและเยาวชนในด้านของชีวิต ร่างกายและสภาพทางจิตใจที่จะไม่ถูกกระทำ โดยการใช้ความรุนแรงหรือการกระทำที่ผิดต่อกฎหมาย รวมถึงสิทธิในการได้รับการปกป้องจากสารอันตราย สารพิษ และสารเสพติดทุกชนิดซึ่งสอดคล้องกับหลักการของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 โดยรัฐยังมีหน้าที่ในการส่งเสริมให้หน่วยงานทุกภาคส่วนรวมถึงเอกชนให้เข้ามีส่วนร่วมในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพของเด็กและเยาวชนด้วย

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 มาตรา 145 วรรคสอง (3) มาตรา 146 วรรคสอง (3) และมาตรา 148 วรรคสอง (3) ซึ่งเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี จึงขัดกับหลักการของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พุทธศักราช 2546 เพราะ

บทกำหนดโทษที่ใช้อยู่ในขณะนี้ในแต่ละคดีไม่เท่ากันและยังไม่สูงเพียงพอที่จะปกป้องคุ้มครองและเป็นหลักประกันแห่งสิทธิทั้งหลายให้แก่เด็กในด้านของชีวิต ร่างกายและสภาพทางจิตใจที่จะไม่ถูกกระทำโดยการไร้ความรุนแรงหรือการกระทำที่ผิดต่อกฎหมาย รวมถึงสิทธิในการได้รับการปกป้องจากสารอันตราย สารพิษ และสารเสพติดทุกชนิดได้

4.1.2 วิเคราะห์วิวัฒนาการประมวลกฎหมายยาเสพติด

โดยในการประกาศใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 แทนกฎหมายฉบับเดิมก็ด้วยเหตุผลและความจำเป็นที่จะต้องมีการกำหนดมาตรการป้องกันปราบปรามในการแก้ไขปัญหายาเสพติดให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น การตราพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 และประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 นั้น มีเงื่อนไขที่สอดคล้องกับบทบัญญัติของมาตรา 26 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 มีการบัญญัติบทกำหนดโทษเกี่ยวกับการผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษ โดยงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาตามประมวลกฎหมายยาเสพติดในเรื่องที่เกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี ดังจะกล่าวต่อไป นี้ เมื่อพิจารณาจากพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 ได้มีการบังคับใช้และได้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พุทธศักราช 2519 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช 2522 พระราชกำหนดป้องกันและการใช้สารระเหย พุทธศักราช 2533 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พุทธศักราช 2534 พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พุทธศักราช 2545 พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พุทธศักราช 2559 และประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 108/2557, 109/2557, 116/2557, 10/2561 ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ ได้มีการแก้ไขมาตรา 145 วรรคสอง (3) มาตรา 146 วรรคสอง (3) และมาตรา 148 วรรคสอง (3) โดยมีผลเป็นการบังคับใช้เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม พุทธศักราช 2564 ซึ่งเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 ซึ่งมีกำหนดอายุความที่แตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช 2522 ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีการตราขึ้นภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2521 (ฉบับที่ 13) โดยมีการประกาศใช้ใน วันที่ 22 ธันวาคม พุทธศักราช 2521 โดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช 2522 มีการกำหนดโทษที่เกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 ไว้ในมาตรา 65 วรรคหนึ่ง, วรรคสอง, วรรคสาม, วรรคสี่, มาตรา 66 วรรคหนึ่ง,

วรรคสอง, วรรคสาม, มาตรา 68 วรรคหนึ่ง, วรรคสอง, มาตรา 69 วรรคหนึ่ง, วรรคสอง, วรรคสาม, วรรคสี่, มาตรา 75 วรรคหนึ่ง, วรรคสอง, วรรคสาม และ มาตรา 76/1 วรรคหนึ่ง, วรรคสอง, วรรคสาม, วรรคสี่ จากการศึกษาทำให้พบว่า ตามพระราชบัญญัตินี้ไม่มีบทกำหนดโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี

จากการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 ดังที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการฟ้องคดีเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 ซึ่งเป็นการกระทำความผิดแก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปีนั้น มีอายุความการฟ้องคดีทั้ง 15 ปี และ 20 ปี ตามมาตรา 145 วรรคสอง (3) มาตรา 146 วรรคสอง (3) และมาตรา 148 วรรคสอง (3) ประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 ประกอบมาตรา 95 (1), (2) และมาตรา 17 ประมวลกฎหมายอาญาที่มีความแตกต่างกัน ผู้ศึกษาเห็นว่าควรเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ ให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 ให้บัญญัติมาตรา 148/1 โดยให้รวมการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 ที่กระทำต่อบุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี โดยเพิ่มอายุความการฟ้องคดีเป็น 20 ปี และต่อไปจะเป็นการวิเคราะห์กฎหมายการฟอกเงินซึ่งเกี่ยวกับคดียาเสพติด

4.2 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542

เนื่องจากพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 เป็นกฎหมายที่บัญญัติเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินซึ่งประเทศไทยได้มีการตรากฎหมายนี้ขึ้นมาบังคับใช้เป็นฉบับแรก โดยการนำต้นฉบับกฎหมายขององค์การสหประชาชาติ (UN Model Law) มาเป็นหลักการในการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการฟอกเงินของไทย ตัวอย่างเช่น มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 ที่เป็นการกำหนดองค์ประกอบของความผิดฐานฟอกเงินโดยมีการนำหลักการมาจาก Article 20 ของ UN Model Law และยังมี การนำหลักการของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วย การต่อต้านการลักลอบค้า ยาเสพติดและวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ. 1988 (Vienna Convention) มาบัญญัติไว้ในร่างพระราชบัญญัติด้วย เช่น การกำหนดให้การฟอกเงินถือเป็นการกระทำความผิดอาญา เป็นต้น โดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 ได้มีการตราบทบัญญัติที่เป็นความผิดมูลฐานของการฟอกเงินไว้อย่างชัดเจน ทั้งนี้ เพื่อเป็นหลักการในการคุ้มครองผู้บริโภคจากการถูกกลั่นแกล้งโดยไม่เป็นธรรม ซึ่งในช่วงแรกได้มีการกำหนดความผิดมูลฐานไว้ 7 ฐานความผิด และต่อมาพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมความผิดที่เป็นมูลฐานอีกหลายฉบับจนมาถึงครั้งล่าสุด ที่ได้มีการแก้ไข

เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2558 โดยการกำหนดให้มีความผิดมูลฐานไว้ในพระราชบัญญัตินี้จำนวน 21 มูลฐาน ซึ่งประเทศไทยได้มีการกำหนดความผิดมูลฐานอื่นเป็นการกระทำที่เป็นความผิดฐานฟอกเงินไว้ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 10 เมษายน พุทธศักราช 2542 โดยได้มีการกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดฐานฟอกเงินเกี่ยวกับคดียาเสพติดไว้ในมาตรา 60 ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมีอายุความในการฟ้องคืออาญาฐานฟอกเงิน 15 ปี ตามมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 ประกอบมาตรา 95 (2) และมาตรา 17 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

4.2.1 ปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

จากปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 ในการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินที่มีการกระทำต่อเด็กไว้ ผู้ศึกษาจึงได้ทำการวิเคราะห์ไว้ดังต่อไปนี้

แนวคิดนิติเศรษฐศาสตร์เมื่อวิเคราะห์ปัญหาการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินที่มีการกระทำต่อเด็ก ในมุมมองของทางด้านเศรษฐศาสตร์นั้น Richard A. Posner มีความเชื่อว่าการกระทำความผิดทางกฎหมายมีผลกระทบต่อการทำงานทางการตลาด กล่าวคือ กฎหมายอาญามีส่วนช่วยในเรื่องประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจด้วยการยับยั้งผลกระทบการทำงานของการทำงานของการตลาด แนวคิดนิติเศรษฐศาสตร์เป็นแนวคิดที่อธิบายถึงความจำเป็นในการกำหนดความผิดอาญาเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือร่างกาย ซึ่งความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินจะมีผลกระทบโดยตรงกับการทำงานของการตลาด และความผิดเกี่ยวกับร่างกายจะมีผลกระทบโดยอ้อมในการทำงานของการตลาด เนื่องจาก Posner มีความเห็นว่า การที่บุคคลใดจะกระทำความผิดอาญานั้นต้องมีการกระทำที่ผ่านขั้นตอนการคำนวณแล้ว หากพิจารณาที่ราคาที่ต้องจ่ายจากการกระทำความผิด (การถูกลงโทษ) สูงกว่าผลประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำความผิด (ทางกายหรือจิตใจ) บุคคลย่อมเลือกที่จะไม่กระทำความผิด เนื่องจากการชดเชยค่าเสียหายทางละเมิดอาจไม่เป็นการเพียงพอในทางกฎหมายแพ่ง การลงโทษในทางอาญาจึงยังเป็นสิ่งที่จำเป็นกับการกระทำความผิดอาญา ดังนั้นจากแนวคิดนี้จะเห็นได้ว่า การที่บุคคลใดตัดสินใจที่จะกระทำความผิดอาญาต่อเด็กนั้นแสดงว่าบุคคลนั้นต้องมีการกระทำที่ผ่านขั้นตอนการคำนวณมาแล้ว หากพิจารณาถึงราคาที่ต้องจ่ายจากการกระทำความผิดต่อเด็ก (การถูกลงโทษ) สูงกว่าผลประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับจากการกระทำความผิดต่อเด็ก (ทางกายหรือจิตใจ) บุคคลผู้นั้นย่อมเลือกที่จะไม่กระทำความผิดต่อเด็ก ซึ่งถือได้ว่ากฎหมายอาญามีส่วนสำคัญในการช่วยยับยั้งการกระทำความผิดเกี่ยวกับการฟอกเงินที่กระทำต่อเด็ก การลงโทษในทางอาญาจึงยังเป็นสิ่งที่จำเป็นกับการกระทำความผิดดังกล่าวที่กระทำ

ต่อเด็ก ด้วยการกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวที่เป็นการกระทำต่อเด็ก และมีกำหนดโทษทางอาญาให้มีอัตราโทษที่สูงสำหรับการกระทำความผิดต่อเด็กอันเป็นราคาที่ผู้กระทำความผิดต้องจ่ายหากผู้ที่จะกระทำความผิดพิจารณาถึงราคาที่ต้องจ่ายจากการกระทำความผิดต่อเด็ก (การถูกลงโทษ) สูงกว่าผลประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับจากการกระทำความผิดต่อเด็ก (ทางกายหรือจิตใจ) ย่อมมีผลให้อายุความฟ้องคดีฟ้องเงินที่กระทำต่อเด็กมากขึ้นกว่าคดีฟ้องปกติ แม้ในการบังคับใช้กฎหมายนี้จะมีการกำหนดอัตราโทษที่สูงซึ่งอาจมีการกระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลบางคนหรือบางกลุ่ม ก็เป็นการลงโทษที่ได้สัดส่วนกับความผิดที่ได้กระทำซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีหลักแห่งความได้สัดส่วน โดยบุคคลผู้นั้นย่อมเลือกที่จะไม่กระทำความผิดดังกล่าวต่อเด็กจึงสอดคล้องกับแนวคิดนิติเศรษฐศาสตร์ แนวคิดนี้จึงเป็นแนวคิดที่มีผลต่อการยับยั้งการกระทำความผิดได้อีกทางหนึ่ง

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 มาตรา 60 ยังไม่สอดคล้องกับแนวคิดนิติเศรษฐศาสตร์เพราะบทกำหนดโทษที่ใช้ อยู่ในขณะนี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินในคดีอาเสพติดที่มีการกระทำต่อเด็กไว้ในกฎหมายนี้ บทลงโทษสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวต่อเด็ก จึงยังไม่สูงเพียงพอที่จะทำให้ผู้ที่กระทำความผิดหรือบุคคลทั่วไปเกิดความเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับจากการกระทำความผิดต่อเด็ก

ทฤษฎีหลักแห่งความได้สัดส่วน (Principle of Proportionality) หรือหลักการจำกัดสิทธิ หรือเสรีภาพของบุคคลเท่าที่จำเป็น หรือหลักพอสมควรแก่เหตุเมื่อวิเคราะห์ปัญหาการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินที่มีการกระทำต่อเด็ก หลักการนี้เป็นหลักการที่สำคัญและเป็นกฎหมายที่ได้รับการยอมรับในระดับสูงเช่นเดียวกับรัฐธรรมนูญที่นำมาใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมรัฐสำหรับการบังคับใช้กฎหมายอาญาจึงอาจมีผลกระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล โดยนักวิชาการมีความเห็นตามทฤษฎีนี้ว่า โทษที่ผู้กระทำความผิดต่อเด็ก จะได้รับนั้นต้องมีจำนวนเท่ากับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับเด็กซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลร้ายจากการกระทำความผิด ดังนั้น จากทฤษฎีนี้จะเห็นได้ว่า เมื่อมีการกระทำที่เป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการฟอกเงินที่กระทำต่อเด็ก รัฐต้องเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายอาญาโดยรัฐมีหน้าที่ในการกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวที่เป็นการกระทำต่อเด็กและต้องมีกำหนดโทษทางอาญาที่มีอัตราสูงกว่าอัตราโทษของการกระทำความผิดต่อบุคคลธรรมดาทั่วไป เพราะจะทำให้กำหนดอายุความการฟ้องคดีฐานฟอกเงินที่กระทำต่อเด็กมากขึ้นกว่าคดีปกติ ซึ่งผลของการบังคับใช้กฎหมายนั้นอาจมีการกระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลบางคนหรือบางกลุ่มก็จำต้องกระทำเพื่อให้ผู้ที่กระทำความผิดดังกล่าวต่อเด็กได้รับโทษในจำนวนที่เท่ากับความเสียหาย

ซึ่งตนก่อให้เกิดขึ้นกับเด็กผู้ได้รับผลร้ายจากการกระทำความผิดอันเป็นการให้ความคุ้มครองเด็กในระดับหนึ่งซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีหลักแห่งความได้สัดส่วน โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องเป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายนี้เพื่อเป็นการคุ้มครองป้องกันสิทธิของเด็กผู้ซึ่งจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอันสอดคล้องกับหลักการของทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 มาตรา 60 ยังไม่สอดคล้องกับทฤษฎีหลักแห่งความได้สัดส่วน เพราะบทกำหนดโทษที่ใช้อยู่ในขณะนี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินในคดีอาชญากรรมที่มีการกระทำต่อเด็กไว้ในกฎหมายนี้ บทลงโทษสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวต่อเด็กจึงยังไม่สูงเพียงพอกับจำนวนความเสียหายซึ่งผู้ที่กระทำความผิดก่อให้เกิดขึ้นต่อเด็กผู้ได้รับผลร้ายจากการกระทำความผิดนั้น

ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control) เมื่อวิเคราะห์ปัญหาการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินที่มีการกระทำต่อเด็ก ทฤษฎีนี้เป็นแนวคิดในเชิงอนุรักษนิยม โดยให้ความสำคัญกับการมอบหมายอำนาจหน้าที่ในการปราบปรามป้องกันอาชญากรรมแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างมากโดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์แห่งการรักษาความสงบเรียบร้อยและการป้องกันควบคุมการก่ออาชญากรรมที่จะมีการกระทำต่อเด็กเป็นเป้าหมายหลัก แม้จะต้องละเลยต่อการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลก็ตาม ทั้งนี้ เพื่อเป็นการรักษาความสงบสุขของเด็ก ประชาชน และสังคม ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมเป็นทฤษฎีที่มีแนวคิดว่า กฎหมายเป็นเครื่องมือสำคัญในการรักษาความสงบสุขให้กับสังคม ดังนั้น กระบวนการยุติธรรมทางอาญาจึงมีหน้าที่หลักในการปราบปรามและป้องกันการก่ออาชญากรรมที่จะกระทำต่อเด็ก จึงมุ่งเน้นไปที่การคุ้มครองป้องกันสิทธิของเด็กที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซึ่งเป็นผู้เสียหายมากกว่าการปกป้องสิทธิผู้ต้องหา กฎหมายจึงต้องให้อิสระแก่เจ้าหน้าที่ในการใช้อำนาจเพื่อการปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่ ส่วนกฎหมายที่เป็นการขัดขวางต่อการปฏิบัติหน้าที่เพื่อการรักษาซึ่งความสงบเรียบร้อยในสังคมนั้นต้องถูกกำจัดออกไปซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม โดยขั้นตอนของการปฏิบัติหน้าที่ต้องมีความเชื่อมโยงเป็นลำดับกันไป ในระหว่างหน่วยงานที่ต้องรับผิดชอบ เริ่มจากการจับกุมผู้ต้องหา โดยเจ้าพนักงานตำรวจ ต่อมาการยื่นฟ้องโดยอัยการด้วยการตั้งข้อกล่าวหาว่า จำเลยคือผู้กระทำความผิด เพราะได้ผ่านขั้นตอนของการค้นหาความจริงมาแล้ว เนื่องจากวัตถุประสงค์หลักแห่งกระบวนการยุติธรรมทางอาญา คือ การตรวจสอบหรือการค้นหาให้ได้ความจริงในการดำเนินคดีอาญา

จากการศึกษาทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control) จะเห็นได้ว่าการปราบปรามป้องกันการอาชญากรรมที่เป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการฟอกเงินที่กระทำต่อเด็กเป็นอำนาจหน้าที่

ของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการบังคับใช้กฎหมายแก่ผู้ที่กระทำความผิดฐานฟอกเงินที่กระทำต่อเด็ก โดยต้องมีการกำหนดโทษทางอาญาที่มีอัตราสูงกว่าอัตราโทษของการกระทำความผิดต่อบุคคลธรรมดาทั่วไป เพราะจะทำให้กำหนดอายุความการฟ้องคดีฟอกเงินที่กระทำต่อเด็กมากขึ้นกว่าคดีฟอกเงินปกติและมีผลให้เจ้าหน้าที่มีช่วงระยะเวลาในการใช้อำนาจเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ในการดำเนินการทางอาญาเพื่อนำตัวผู้ที่กระทำความผิดในคดีดังกล่าวมารับโทษทางอาญา เนื่องจากผลประโยชน์ที่ได้รับจากการประกอบอาชญากรรมที่กระทำต่อเด็กนั้นมีอย่างมากมายมหาศาลส่งผลให้การกระทำความผิดต่อเด็กได้มีการพัฒนาไปสู่กระบวนการของการกระทำความผิดฐานฟอกเงินอันเป็นรูปแบบขององค์กรอาชญากรรมระดับชาติ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับองค์กรอาชญากรรม

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 มาตรา 60 ยังไม่สอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมเพราะบทกำหนดโทษที่ใช้อยู่ในขณะนี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินในคดีอาชญากรรมที่มีการกระทำต่อเด็กไว้ในกฎหมายนี้ บทลงโทษสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวต่อเด็กจึงยังไม่สูงเพียงพอและมีผลให้อายุความการฟ้องคดีฟอกเงินที่กระทำต่อเด็กน้อยเกินไปจึงส่งผลให้เจ้าหน้าที่มีช่วงระยะเวลาในการใช้อำนาจเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ได้ไม่เต็มที่ในการดำเนินการทางอาญาเพื่อนำตัวผู้ที่กระทำความผิดในคดีดังกล่าวมารับโทษทางอาญา

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับองค์กรอาชญากรรม เมื่อวิเคราะห์ปัญหาการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินที่มีการกระทำต่อเด็ก พบว่าในปัจจุบันการกระทำความผิดทางอาญาและการกระทำความผิดต่อเด็กมีวิวัฒนาการที่พัฒนาไปเป็นรูปแบบขององค์กรอาชญากรรมระดับชาติ เนื่องจากผลประโยชน์ที่ได้รับจากการประกอบอาชญากรรมที่กระทำต่อเด็กนั้นมีอย่างมากมายมหาศาล โดยในเครือข่ายขององค์กรอาชญากรรมจะมีกลุ่มบุคคลที่แบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบและมีการแบ่งระดับชั้นกันภายในองค์กรเพื่อกระทำความผิดตามที่ได้รับมอบหมายจากบุคคลระดับสูงในองค์กร ด้วยมุ่งหวังผลตอบแทนในเงินหรือทรัพย์สินจากการกระทำความผิดต่อเด็ก โดยทฤษฎีเกี่ยวกับองค์กรอาชญากรรมประกอบไปด้วยทฤษฎีการสมคบกันและทฤษฎีการช่วยเหลือและสนับสนุน ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

ทฤษฎีการสมคบกัน (Conspiracy Theory) เมื่อวิเคราะห์ปัญหาการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินที่มีการกระทำต่อเด็ก ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่สนับสนุนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องการฟอกเงิน ซึ่งมีนักกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาได้กล่าวถึงทฤษฎีนี้ไว้ว่า ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่มีการวางหลักไว้เช่นเดียวกับหลักการกระทำความผิดทางอาญาทั่วไป รวมถึงการกระทำความผิดต่อเด็กด้วย กล่าวคือ “ผู้ที่ร่วมกันสมคบต้องรับผิดชอบเช่นเดียวกับตัวการ”

โดยหลักนี้เป็นการนำหลักการของกฎหมายแพ่งว่าด้วย เรื่องตัวการตัวแทนมาใช้ หมายความว่า ผู้ที่ตกลงยินยอมร่วมมือร่วมใจกันในการกระทำความผิดต่อเด็กย่อมต้องมีความรับผิดชอบในทางอาญา เช่นเดียวกัน ซึ่งในหลักการของกฎหมายอาญาได้กล่าวถึงการสมคบกันว่าในการกระทำความผิดต่อเด็กนั้นต้องมีการลงมือกระทำความผิดด้วยการตกลงยินยอมร่วมกัน ดังนั้น ในการสมคบกันกระทำความผิดฐานฟอกเงินต่อเด็ก อาจมีการฟ้องร้องผู้ที่สมคบกระทำความผิดต่อเด็กตามข้อหาที่สมคบกระทำความผิดได้ ในกรณีที่ไม้อาจฟ้องผู้ที่สมคบเป็นความผิดฐานฟอกเงินต่อเด็ก ทั้งนี้ ตามหลักการพินเคอร์ตัน (Pinkerton Rule) ถือว่าผู้ที่สมคบร่วมกันกระทำความผิดต่อเด็กโดยไม่มีการจำกัดและการช่วยเหลือเพื่อการสมคบจนเข้าร่วมกันได้เป็นกลุ่ม การพิจารณาความรับผิดชอบของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสมคบกันกระทำความผิดมีดังนี้ ประการที่หนึ่ง บุคคลที่ตกลงร่วมกระทำความผิดต่อเด็กและมีการลงมือกระทำความผิดตามที่ตกลงกัน บุคคลทุกคนย่อมมีความรับผิดชอบสมคบและต้องรับผิดชอบในการกระทำที่กระทำต่อเด็กอันเป็นวัตถุประสงค์แห่งการตกลงกันด้วยอีกฐานความผิดหนึ่ง ประการที่สอง กรณีที่มีการตกลงร่วมกันเพื่อกระทำความผิดต่อเด็กแต่ไม่มีการลงมือในการกระทำความผิดตามที่ตกลงกัน บุคคลทุกคนย่อมมีความรับผิดชอบสมคบแม้ไม่มีการกระทำที่เป็นความผิดต่อเด็กตามวัตถุประสงค์ที่ตกลงกัน เพราะเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดไว้เป็นพิเศษให้ต้องรับผิดชอบทางอาญา

ทฤษฎีการช่วยเหลือและสนับสนุน (Aiding and Abetting Theory) เมื่อวิเคราะห์ปัญหาการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินที่มีการกระทำต่อเด็ก ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่ให้การสนับสนุนแนวคิดในเรื่องของการฟอกเงินเช่นเดียวกัน ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่อธิบายหลักการสำคัญของกระทำความผิดที่เป็นการช่วยเหลือหรือการสนับสนุนด้วยเจตนาช่วยสำหรับการกระทำผิดต่อเด็กครั้งต่อไป โดยทฤษฎีนี้ได้มีการกำหนดความรับผิดชอบในทางอาญาที่กระทำต่อเด็กเกี่ยวกับความผิดฐานฟอกเงิน (Money Laundering) ด้วยการนำเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดต่อเด็กโดยมิชอบด้วยกฎหมายมาแปรสภาพให้กลายเป็นเงินที่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งการกระทำเช่นนี้เป็นการช่วยเหลือและให้การสนับสนุนแก่อาชญากรผู้ที่กระทำความผิดต่อเด็กอีกรูปแบบหนึ่ง โดยไม่คำนึงว่าจะจะเป็นอาชญากรที่มีการเข้าร่วมกันเป็นองค์กรอาชญากรรมหรือไม่ก็ตาม ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการนำเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดต่อเด็กโดยมิชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการต่อ ยอดเพื่อการกระทำความผิดอื่น ดังนั้น ตามทฤษฎีนี้ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่า บุคคลผู้ทำการฟอกเงินนั้น ต้องรู้ว่าเป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดต่อเด็กโดยมิชอบด้วยกฎหมายประกอบกับต้องมีเจตนาช่วยในการกระทำความผิดด้วย

จากการศึกษาทฤษฎีองค์กรอาชญากรรม พบว่าปัจจุบันนี้การกระทำความผิดต่อเด็กได้มีการพัฒนาไปสู่กระบวนการของการกระทำความผิดฐานฟอกเงินอันเป็นรูปแบบขององค์กร

อาชญากรรมระดับชาติ เพราะผลประโยชน์ที่ได้รับจากการประกอบอาชญากรรมที่กระทำต่อเด็กนั้นมีอย่างมากมายมหาศาล โดยมีทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ ทฤษฎีการสมคบกัน ซึ่งมีหลักการว่า ผู้ที่กระทำ ความผิดทางอาญาทั่วไปรวมถึงการกระทำ ความผิดต่อเด็ก ที่ร่วมกันสมคบในการกระทำ ความผิดต่อเด็กต้องมีความรับผิดทางอาญาเช่นตัวการด้วย และทฤษฎีการช่วยเหลือและสนับสนุน เป็น ทฤษฎีที่มีการกำหนดความรับผิดในทางอาญาสำหรับผู้ให้การช่วยเหลือและสนับสนุนการกระทำ ต่อเด็กเกี่ยวกับความผิดฐานฟอกเงิน ด้วยการนำเงินที่ได้มาจากการกระทำ ความผิดต่อเด็กโดยมิชอบ ด้วยกฎหมายมาแปรสภาพให้กลายเป็นเงินที่ชอบด้วยกฎหมายเพื่อนำไปใช้ในการประกอบ อาชญากรรมอื่น ๆ ต่อไป กล่าวคือ ในการสมคบและช่วยเหลือสนับสนุนการกระทำ ความผิดฐาน ฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็ก ต้องมีการฟ้องร้องผู้ที่เกี่ยวข้องสมคบและผู้ช่วยเหลือสนับสนุนการ กระทำ ความผิดต่อเด็กในความรับผิดฐานฟอกเงินด้วย โดยในการกำหนดบทลงโทษทางอาญา สำหรับการกระทำ ความผิดฐานฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กจะต้องมีกำหนดโทษทางอาญาที่มี อัตราสูงกว่าอัตราโทษของการกระทำ ความผิดต่อบุคคลธรรมดาทั่วไป สำหรับผู้ที่มีส่วนร่วมสมคบ และช่วยเหลือสนับสนุนการกระทำ ความผิดดังกล่าว เพื่อให้กำหนดอายุความการฟ้องคดีฐาน ฟอกเงินที่กระทำต่อเด็กมากขึ้นกว่าคดีปกติ เพื่อเป็นการอุดช่องว่างไม่ให้ผู้ที่มีส่วนร่วมสมคบและ ช่วยเหลือสนับสนุนการกระทำ ความผิดฐานฟอกเงินที่กระทำต่อเด็กรอดพ้นไปจากความรับผิด ทางอาญาได้ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีองค์การอาชญากรรม อีกทั้ง ในการดำเนินคดีทางอาญาดังกล่าว ยังต้องรวมถึงการริบทรัพย์สินทางอาญาที่ผู้กระทำความผิดดังกล่าวได้รับมาจากการกระทำ ความผิด เกี่ยวกับการฟอกเงินที่กระทำต่อเด็กด้วยซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีผลไม้ของต้นไม้ที่เป็นพิษ

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 มาตรา 60 แม้ในขณะนี้จะมีการกำหนดโทษสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องสมคบและผู้ ที่ช่วยเหลือสนับสนุนการกระทำ ความผิดฐานฟอกเงินในคดีอาเสพติดไว้ในมาตรา 7 (1) และมาตรา 9 แต่ก็ยังไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำ ความผิดที่เป็นการสมคบและช่วยเหลือ สนับสนุนความผิดฐานฟอกเงินในคดีอาเสพติดที่เป็นการกระทำต่อเด็กไว้ในกฎหมายนี้ บทลงโทษ เกี่ยวกับความผิดฐานฟอกเงินดังกล่าวที่กระทำต่อเด็กยังไม่สูงเพียงพอเท่ากับจำนวนความเสียหายที่ ผู้กระทำความผิดก่อให้เกิดขึ้นต่อเด็กผู้ได้รับผลร้ายจากการกระทำ ความผิดนั้น ดังนั้น พระราชบัญญัตินี้จึงยังไม่สอดคล้องกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับองค์การอาชญากรรม

ทฤษฎีผลไม้ของต้นไม้ที่เป็นพิษ (Fruits of the Poison Trees) เมื่อวิเคราะห์ปัญหาการบัญญัติ บทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำ ความผิดฐานฟอกเงินที่มีการกระทำต่อเด็ก ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎี ที่เป็นไปตามหลักการที่ว่า ต้นไม้ที่มีพิษ โดยปกติย่อมออกผลที่เป็นพิษด้วยเช่นเดียวกัน ดังนั้น ไม่ว่าต้นไม้ นั้นจะออกผลมากมายขนาดไหน ผลของต้นไม้ นั้นก็ต้องถูกกำจัดทิ้งให้หมดไป

หลักการตามทฤษฎีนี้ถูกนำมาใช้เป็นบทตัดพยาน โดยเป็นการห้ามมิให้ศาลรับฟังเป็นพยานหลักฐาน ซึ่งมีการนำเอาหลักการนี้มาใช้บังคับในการริบทรัพย์สินทางแพ่ง (Civil Forfeiture) ด้วย ต่อมาการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการฟอกเงินออกบังคับใช้ ได้มีการนำบทบัญญัติของการริบทรัพย์สินทางแพ่งมาบังคับใช้กับการริบทรัพย์สินทางอาญาในคดีที่เป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการฟอกเงินที่กระทำต่อเด็กด้วย เนื่องจากเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการประกอบอาชญากรรมต่อเด็กของผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับการฟอกเงินจึงไม่มีสิทธิในการที่จะครอบครองทรัพย์สินนั้นไว้โดยชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น จากทฤษฎีนี้จะเห็นได้ว่า เมื่อมีการกระทำที่เป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการฟอกเงินที่กระทำต่อเด็กและเป็นการกระทำที่ทำให้ผู้กระทำความผิดได้มาซึ่งทรัพย์สินจากการกระทำนั้น ทรัพย์สินที่ได้มาจากการประกอบอาชญากรรมที่เป็นการกระทำต่อเด็กซึ่งเกี่ยวกับการฟอกเงินไม่ว่าจะมีการแปรสภาพไปเป็นสิ่งใดหรือมีการถ่ายโอนเปลี่ยนมือไปที่ทอดก็ตามทรัพย์สินเหล่านั้นยังคงเป็นทรัพย์สินที่มีชอบด้วยกฎหมายและเป็นทรัพย์สินที่ต้องริบในทางอาญา ผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับการฟอกเงินจึงไม่มีสิทธิในการที่จะครอบครองทรัพย์สินเหล่านั้นไว้โดยชอบด้วยกฎหมาย ฉะนั้น การกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวที่เป็นการกระทำต่อเด็กและต้องมีกำหนดโทษทางอาญาที่มีอัตราสูงกว่าอัตราโทษของการกระทำความผิดต่อบุคคลธรรมดาทั่วไป เพราะจะทำให้กำหนดอายุความการฟ้องคดีฐานฟอกเงินที่กระทำต่อเด็กมากขึ้นกว่าคดีฟอกเงินปกติ ทั้งยังเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่การริบทรัพย์สินทางอาญาที่ผู้กระทำความผิดได้รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับการฟอกเงินที่กระทำต่อเด็กด้วยซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีผลไม่ของต้นไม้ที่เป็นพิษ

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 มาตรา 60 ยังไม่สอดคล้องกับทฤษฎีผลไม่ของต้นไม้ที่เป็นพิษ เพราะบทกำหนดโทษที่ใช้อยู่ในขณะนี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินในคดีอาชญากรรมที่มีการกระทำต่อเด็กไว้ในกฎหมายนี้ บทลงโทษสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวต่อเด็กจึงยังไม่สูงเพียงพอกับจำนวนความเสียหายซึ่งผู้กระทำความผิดก่อให้เกิดขึ้นต่อเด็ก อีกทั้งยังส่งผลต่ออายุความในการริบทรัพย์สินทางอาญาของผู้ที่กระทำความผิดด้วยจึงยังไม่สอดคล้องกับทฤษฎีผลไม่ของต้นไม้ที่เป็นพิษ

4.2.2 วิเคราะห์กฎหมายสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับกฎหมายการฟอกเงิน

จากการศึกษาผู้ศึกษาได้ทำการศึกษากฎหมายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับกฎหมายการฟอกเงินพบว่า สหรัฐอเมริกามีการกำหนดการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับการฟอกเงินไว้ใน Article 400 Bis แห่งประมวลกฎหมายอาญา (The Criminal Code) ที่บัญญัติเกี่ยวกับความผิดฐานฟอกเงินให้เป็นความผิดทางอาญาเฉพาะคดีที่เป็นความผิดทางอาญาที่ร้ายแรงเท่านั้นสำหรับ

ความผิดมูลฐาน โดยบุคคลธรรมดาจะต้องมีความรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและทางอาญา ส่วนนิติบุคคลมีความรับผิดชอบทางแพ่งแต่เพียงอย่างเดียว โดยความผิดฐานฟอกเงินมีโทษจำคุกตั้งแต่ 5 – 15 ปี และโทษปรับที่เป็นอัตราค่าจ้างรายวันขั้นต่ำตามที่รัฐบาลกลาง (MDW) กำหนดจำนวน 1,000 – 5,000 วัน ซึ่งสหรัฐอเมริกาได้กำหนดให้การกระทำความผิดฐานการฟอกเงินเป็นความผิดอย่างหนึ่งตามกฎหมายอาญา โดยไม่มีการกำหนดลักษณะของความผิดมูลฐานไว้เป็นกรณีอย่างชัดเจน เช่นเดียวกับกฎหมายฟอกเงินของประเทศไทย

4.2.3 วิเคราะห์กฎหมายประเทศไทยเกี่ยวกับกฎหมายการฟอกเงิน

จากการศึกษาผู้ศึกษาได้ทำการศึกษากฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับการฟอกเงินพบว่า มีการบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 ซึ่งมีการตราบทบัญญัติที่เป็นความผิดมูลฐานของการฟอกเงินไว้อย่างชัดเจน ในช่วงแรกได้มีการกำหนดความผิดมูลฐานไว้ 7 ฐานความผิด และต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมความผิดที่เป็นมูลฐานอีกหลายฉบับจนมาถึงครั้งล่าสุด ที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2558 โดยการกำหนดให้มีความผิดมูลฐานไว้ในพระราชบัญญัตินี้จำนวน 21 มูลฐาน ซึ่งประเทศไทยได้มีการกำหนดความผิดมูลฐานอันเป็นการกระทำที่เป็นความผิดฐานฟอกเงินไว้ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยมีการกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดฐานฟอกเงินเกี่ยวกับคดีอาเสพติดให้มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1-10 ปี และโทษปรับตั้งแต่ 20,000-200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 สำหรับผู้กระทำความผิดที่เป็นบุคคลธรรมดา

จากการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 นั้น ปรากฏว่าการฟ้องคดีอาญฐานฟอกเงินเกี่ยวกับคดีอาเสพติดมีอายุความ 15 ปี ตามมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 ประกอบมาตรา 95(2) และมาตรา 17 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ในการศึกษาพบว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินเกี่ยวกับคดีอาเสพติดซึ่งเป็นการกระทำต่อเด็กไว้ ผู้ศึกษาเห็นว่าควรเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 ให้บัญญัติมาตรา 61 ทวิ ที่เป็นการกระทำความผิดต่อเด็ก โดยเพิ่มอายุความเป็น 20 ปี ซึ่งต่อไปจะเป็นการวิเคราะห์เกี่ยวกับกฎหมายภาษีอากรที่ผู้มีเงินได้อันได้รับมาจากการกระทำ โดยมีขอบด้วยกฎหมายต้องมีหน้าที่ในการเสียภาษีตามที่กฎหมายกำหนด

4.3 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481

เนื่องจากพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 ได้มีการกำหนดความรับผิดทางกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำที่เป็นการหลีกเลี่ยงภาษีอากรไว้ในประมวลรัษฎากรสำหรับผู้ที่กระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือข้อโก่งและความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการไม่ยื่นรายการซึ่งมีความรับผิดทั้งทางแพ่งและทางอาญา โดยงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความรับผิดทางอาญา

ความผิดตามประมวลรัษฎากรฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีที่เป็นกรกระทำโดยการแจ้งความเท็จ การให้ถ้อยคำเท็จ การตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ และการนำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จมาแสดง คือ การยื่นยื่นข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้องตรงกับความจริงทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วน ซึ่งอาจเป็นการแสดงความเท็จด้วยทางวาจา ลายลักษณ์อักษร หรือทำทางกิริยาที่สื่อความหมายถึงการแสดงข้อความที่เป็นเท็จ อันมีลักษณะเป็นการยื่นยื่นข้อเท็จจริงในปัจจุบันหรืออดีตที่เป็นเท็จ ส่วนความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรซึ่งกระทำโดยความเท็จ โดยข้อโก่งหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน อันเป็นการกระทำที่เป็นเท็จ กล่าวคือ การกระทำนั้นไม่เป็นความจริง หรือการกระทำนั้นเป็นการข้อโก่งหรือเป็นการการกระทำโดยใช้อุบาย เพื่อประโยชน์ตนในการที่จะไม่ต้องเสียภาษีอากรหรือเสียภาษีน้อยลง ตามประมวลรัษฎากร

เนื่องจากพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 ได้บังคับใช้และมีการแก้ไขพระราชบัญญัติดังกล่าวมาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ซึ่งตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 4 และมาตรา 5 บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร ฉบับที่ 41 พุทธศักราช 2559 เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2559 แต่ก็ยังคงเป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งจากการศึกษาพบปัญหาดังต่อไปนี้

ปัญหาเกี่ยวกับอายุความฟ้องคดีอาญาภาษีอากรของผู้มีเงินได้จากการประกอบอาชีพสุจริตและการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาสพติดและการฟอกเงิน เมื่อมีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีและเสียภาษีอากรสำหรับเงินได้จากการประกอบอาชีพสุจริตแต่ไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีสำหรับเงินได้ซึ่งทำที่รับจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำความผิดต่อเด็ก

ปัญหาเกี่ยวกับอายุความฟ้องคดีอาญาภาษีอากรของผู้มีเงินได้จากการประกอบอาชีพสุจริตและการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาสพติดและการฟอกเงิน เมื่อมีการยื่นแบบแสดง

ราชการภาษีและเสียภาษีอากรสำหรับเงินได้จากการประกอบอาชีพสุจริตและยื่นแบบแสดงรายการสำหรับเงินซึ่งทำที่¹ได้รับจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาเสพติดและการฟอกเงินแต่หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือน้อ โกงที่เป็นการกระทำความผิดต่อเด็ก

ปัญหาเกี่ยวกับอายุความฟ้องคดีอาญาภาษีอากรของผู้มีเงิน ได้จากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาเสพติดและการฟอกเงิน โดยไม่มีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีสำหรับเงินได้ซึ่งทำที่¹ได้รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำความผิดต่อเด็ก

ปัญหาเกี่ยวกับอายุความฟ้องคดีอาญาภาษีอากรของผู้มีเงิน ได้จากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาเสพติดและการฟอกเงิน ซึ่งมีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีสำหรับเงินได้ซึ่งทำที่¹ได้รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาเสพติดและการฟอกเงินแต่หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือน้อ โกงที่เป็นการกระทำความผิดต่อเด็ก

4.3.1 ปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับประมวลรัษฎากร

จากปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ในการศึกษาพบว่าพระราชบัญญัตินี้¹ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กไว้ ผู้ศึกษาจึงได้ทำการวิเคราะห์ไว้ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีความรับผิดชอบ เมื่อวิเคราะห์ปัญหาการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็ก โดยทฤษฎีนี้มีหลักการว่า ความผิดทางอาญาของบุคคลนั้นตั้งอยู่บนแนวคิดของหลักพื้นฐานในทางกฎหมายว่า “ไม่มีความผิดไม่มีโทษ โดยปราศจากกฎหมาย (Nullum crimen, nulla poena sine lege)” โดยหลักการนี้ถือได้ว่าเป็นหลักแห่งการรับรองในหลักประกันทางอาญาเพื่อเป็นการจำกัดขอบเขตในการใช้อำนาจรัฐที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิของประชาชน กล่าวคือ ประชาชนจะมีความรับผิดชอบและรับโทษทางอาญาที่เป็นการกระทำต่อเด็กได้ ก็ต่อเมื่อมีกฎหมายกำหนดความรับผิดชอบไว้เท่านั้น โดยไม่อาจรับโทษในการกระทำที่ไม่มีการบัญญัติไว้เป็นความผิดได้ หลักการนี้มีการบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ความว่า “บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย” ดังนั้น จากแนวคิดนี้จะเห็นได้ว่า บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาที่เป็นการกระทำต่อเด็กได้ ต้องเป็นกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดและมีการกำหนดบทลงโทษไว้ เมื่อเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กในคดีภาษีอากรกรณีความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือน้อ โกงและความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการไม่ยื่นรายการตาม มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากร รัฐต้องกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิด

ดังกล่าวที่เป็นการกระทำต่อเด็กจะต้องเป็นบทลงโทษที่เท่ากันทุกคดี และมีการกำหนดโทษทางอาญาให้มีอัตราโทษที่สูงสำหรับการกระทำความผิดต่อเด็กเพื่อให้ผู้ที่กระทำความผิดหรือบุคคลทั่วไปเกิดความเกรงกลัวต่อการลงโทษของกฎหมายซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความรับผิดชอบและสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษและการมีกฎหมายกำหนดความรับผิดชอบและบทกำหนดโทษไว้สำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวที่เป็นการกระทำต่อเด็กยังเป็นหลักการในการคุ้มครองสิทธิของเด็กผู้อยู่ในฐานะของประชาชนด้วย

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ยังไม่สอดคล้องกับทฤษฎีความรับผิดชอบเพราะบทกำหนดโทษที่ใช้อยู่ในขณะนี้แต่ละคดียังไม่เท่ากัน และไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กในคดีอาญาอากรไว้ในกฎหมายนี้ บทลงโทษสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวต่อเด็กจึงยังไม่สูงเพียงพอที่จะเป็นการคุ้มครองสิทธิของเด็ก

ทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษ เมื่อวิเคราะห์ปัญหาอายุความเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กคดี อันเป็นผลมาจากการกระทำต่อเด็กมีอยู่ 5 ประการ กล่าวคือ ประการแรก การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน วัตถุประสงค์แห่งการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนเป็นการลงโทษที่มุ่งหมายให้ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นผู้ที่ก่อเหตุร้ายให้เกิดแก่เด็กได้รับผลตอบแทนจากการที่ตนได้ก่อเหตุร้ายแก่เด็ก ซึ่งถือว่าการแก้แค้นทดแทนเป็นวิถีทางแห่งการลงโทษที่เหมาะสมแก่ผู้กระทำความผิดต่อเด็กซึ่งเป็นผู้ที่ต้องได้รับความบาดเจ็บทุกข์ทรมานตามหลัก “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” โดยเชื่อว่าบุคคลทุกคนมีอิสระในการเลือกที่จะทำดีหรือทำชั่วได้โดยสมัครใจ ดังนั้น โทษของผู้ที่ตัดสินใจเลือกในการทำชั่วก็ควรต้องได้สัดส่วนที่เหมาะสมกับความผิดที่ก่อขึ้นเพื่อให้เด็กรู้สึกถึงการที่ได้กระทำการแก้แค้นต่อผู้กระทำความผิดต่อเด็กแล้ว ประการที่สอง คือ การลงโทษเพื่อข่มขู่ขยับยั้ง เป็นการลงโทษที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการป้องปรามหรือป้องกันไม่ให้มีการกระทำความผิดหรือกระทำความผิดซ้ำต่อเด็กหรือผู้ที่เคยกระทำความผิดต่อเด็กแล้ว โดยลักษณะของการลงโทษจะเป็นการลงโทษอย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ ให้นักบุคคลทั่วไปได้เห็นเป็นตัวอย่างของโทษที่ผู้กระทำความผิดต่อเด็กต้องได้รับ อันเป็นการข่มขู่ให้นักบุคคลในสังคมเกิดความกลัวต่อการที่จะกระทำความผิดต่อเด็ก ประการที่สาม คือ การลงโทษเพื่อตัดความสามารถของผู้กระทำความผิดต่อเด็ก เป็นการลงโทษที่มีวัตถุประสงค์สำหรับการป้องกันการก่ออาชญากรรมด้วยการตัดโอกาสของผู้กระทำความผิดต่อเด็ก เป็นการลงโทษในลักษณะที่เป็นการตัดความสามารถของตัวผู้กระทำความผิดให้สูญเสียโอกาสในการที่จะกระทำความผิดต่อเด็กได้อีก ประการที่สี่ คือ การลงโทษเพื่อฟื้นฟูแก้ไข มีพัฒนาการมาจากวัตถุประสงค์แห่งการลงโทษเดิมโดยมีความเห็นว่า การลงโทษเดิมเป็นการกระทำที่ใช้ความรุนแรงและสร้างความทุกข์ทรมานให้แก่

ผู้ที่กระทำความผิดต่อเด็กมากเกินไป อีกทั้ง การลงโทษเดิมยังไม่มีศักยภาพเพียงพอสำหรับการป้องกันและยับยั้งข่มขู่มิให้มีการกระทำความผิดหรือกระทำความผิดซ้ำต่อเด็กได้ ดังนั้น การลงโทษเพื่อฟื้นฟูแก้ไขจึงมีแนวคิดไปในแนวทางของการบำบัดแก้ไขตัวผู้กระทำความผิดให้กลับมา มีพฤติกรรมที่ดีและอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้ ซึ่งดีกว่าการลงโทษโดยการใช้ความรุนแรงที่สร้างความทุกข์ทรมานแก่ผู้กระทำความผิด แต่การลงโทษเพื่อฟื้นฟูแก้ไขเพียงอย่างเดียวก็ยังไม่ใช่วิธีการที่ดีที่สุดสำหรับการป้องกันยับยั้งการก่ออาชญากรรมที่กระทำต่อเด็กได้ ประการสุดท้าย คือ การลงโทษเพื่อนำผู้กระทำความผิดต่อเด็กกลับสู่สังคม เป็นการลงโทษผู้ที่กระทำความผิดต่อเด็ก โดยมีแนวคิดเพื่อให้โอกาสแก่ผู้กระทำความผิดได้กลับมาใช้ชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับบุคคลทั่วไปอย่างปกติ เช่น การลบประวัติการกระทำความผิด

ดังนั้น จากทฤษฎีนี้ จะเห็นได้ว่า เป็นหลักการที่มุ่งต่อผลของการลงโทษผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กในคดีอาญากรณีความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือ น้อ โกงและความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการไม่ยื่นรายการตาม มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากร โดยผู้ที่กระทำความผิดควรต้องได้รับโทษในสัดส่วนที่เหมาะสมกับความผิดที่ก่อขึ้น กล่าวคือ โทษนั้นต้องมีการกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวจะต้องเป็นบทลงโทษที่เท่ากันทุกคดีและมีการกำหนดบทลงโทษอาญาที่มีอัตราสูงกว่าอัตราโทษของการกระทำความผิดต่อบุคคลธรรมดาทั่วไป เพราะจะทำให้กำหนดอายุความการฟ้องคดีเกี่ยวกับคดียาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กในคดีอาญามากขึ้นกว่าคดีปกติ อันเป็นสัดส่วนแห่งความเหมาะสมที่เกิดจากการกระทำความผิดกับอัตราโทษที่บังคับใช้กับการกระทำความผิดนั้นซึ่งสอดคล้องกับหลักการความได้สัดส่วน ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ที่กระทำความผิดหรือบุคคลทั่วไปเกิดความหวาดกลัว แก้อุบัติกรรมชั่วให้เป็นพฤติกรรมที่ดี และเป็นการป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดหรือกระทำความผิดซ้ำเกี่ยวกับความผิดดังกล่าวต่อเด็กอีกและยังเป็นการข่มขู่ยับยั้ง จึงสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษ นอกจากนี้ในกรณีที่เป็นการลงโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิตเป็นการตัดโอกาสของผู้กระทำความผิดให้สูญเสียโอกาสในการที่จะกระทำความผิดต่อเด็กได้อีก

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ยังไม่สอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษ เพราะบทกำหนดโทษที่ใช้อยู่ในขณะนี้แต่ละคดียังไม่เท่ากันและไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กในคดีอาญาไว้ ในกฎหมายนี้ บทลงโทษสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวต่อเด็กจึงยังไม่สูงเพียงพอที่จะมีผลต่อประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายอาญาและ

ทำให้เกิดความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยของเด็กเพียงพอในการที่จะควบคุมพฤติกรรมชั่วของผู้กระทำความผิดได้ ย่อมทำให้สังคมขาดความเชื่อมั่นต่อการบังคับใช้กฎหมายอาญาต่อการคุ้มครองเด็ก

ทฤษฎีความได้สัดส่วน เมื่อวิเคราะห์ปัญหาอายุความเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กคดี โดยการลงโทษเป็นมาตรการที่ใช้ในการบังคับแก่ผู้ที่กระทำความผิดต่อเด็กอันเป็นผลที่เกิดจากการกระทำความผิดโดยมาตรฐานของการกำหนดบทลงโทษที่มีการกระทำความผิดต่อเด็กต้องตั้งอยู่บนหลักเกณฑ์ของหลักความได้สัดส่วน (Principle of Proportionality) กล่าวคือ การกำหนดบทลงโทษที่เป็นการกระทำความผิดต่อเด็กต้องตระหนักถึงความสำคัญของสัดส่วนแห่งความเหมาะสมของผลกระทบที่เกิดจากการกระทำความผิดกับอัตราโทษที่บังคับใช้กับการกระทำความผิดต่อเด็กนั้น ซึ่งหลักความได้สัดส่วนมีหลักการที่สำคัญ 3 ประการ ดังต่อไปนี้

ประการแรก หลักความเหมาะสม หรือ Principle of Suitability โดยหลักการนี้มีความมุ่งเน้นไปที่การคัดกรองกฎหมายที่จะตราขึ้นมาเพื่อบังคับใช้กับเด็กซึ่งอยู่ในฐานะของประชาชนคนหนึ่งเป็นสำคัญ ซึ่งในการตรากฎหมายนั้นต้องคำนึงมาตราการในการนำมาบังคับใช้ให้เกิดเป็นผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของการตรากฎหมายฉบับนั้น ๆ ขึ้นมาด้วย เพราะหลักความเหมาะสมถือเป็นหลักการซึ่งมีที่มาจากความสัมพันธ์แห่งเหตุและผล โดยมาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับถือเป็นเหตุและวัตถุประสงค์แห่งการตรากฎหมายเพื่อให้เกิดการบรรลุผล ดังนั้น มาตรการที่ไม่สามารถบังคับใช้ให้บรรลุผลสำเร็จตามเจตนารมณ์แห่งการตรากฎหมายขึ้นมาได้ มาตรการทางกฎหมายนั้นย่อมขัดต่อหลักความเหมาะสม

ประการที่สอง หลักความจำเป็น หรือ Principle of Necessity คือ หลักการที่รัฐตรากฎหมายขึ้นมาโดยชอบตามหลักความเหมาะสม แต่มาตรการแห่งกฎหมายนั้นมีผลกระทบต่อหลักความชอบธรรมของเด็กหรือประชาชนอันพึงมีต่อสิทธิและเสรีภาพพื้นฐาน ในการตรากฎหมายดังกล่าวนี้จะต้องพิจารณาอย่างละเอียดรอบครอบถึงผลกระทบต่อประชาชนให้น้อยที่สุด โดยเปรียบเทียบส่วนได้เสียและความเสียหายที่จะเป็นผลจากการตรากฎหมายขึ้นมาใช้บังคับ ดังนั้น การตรากฎหมายจะต้องพิจารณาถึงความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการบัญญัติกฎหมายขึ้น จึงถือได้ว่ารัฐใช้อำนาจในการตรากฎหมายขึ้นมาโดยชอบแล้ว

ประการที่สาม หลักแห่งความได้สัดส่วนในความหมายอย่างแคบ หรือ Principle of Proportionality Strict Sense หรือที่เรียกอีกอย่างว่าหลักความสมดุล หลักการนี้เป็นหลักการแห่งดุลยภาพของผลประโยชน์ที่เด็กหรือประชาชนพึงจะได้รับจากการบังคับใช้กฎหมายที่ตราขึ้นกับความเสียหายที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมายที่ตราขึ้น โดยพิจารณาถึงการบรรลุผลตาม ๆ

วัตถุประสงค์ของการบังคับใช้กฎหมายที่ตราขึ้นเป็นสำคัญ โดยปกติของการตรากฎหมายเพื่อการบังคับใช้ย่อมส่งผลในทางที่เป็นคุณและเป็นโทษต่อเด็กหรือประชาชนควบคู่กันไปด้วยเสมอ จะเห็นได้ว่าหลักการนี้มีความมุ่งเน้นที่การตรากฎหมายซึ่งให้ผลในการบังคับใช้กฎหมายในด้านที่ก่อให้เกิดเป็นคุณต่อเด็ก ประชาชนและสังคมมากกว่าการที่จะเป็นโทษ ดังนั้น หลักการนี้เห็นว่าการตรากฎหมายที่มีผลเกิดเป็นโทษมากกว่าผลที่เกิดเป็นคุณเป็นกฎหมายที่นำมาบังคับใช้กับเด็กหรือประชาชนไม่ได้และเป็นมาตรการทางกฎหมายที่ไม่ชอบ

ดังนั้น จากทฤษฎีนี้จะเห็นได้ว่า เมื่อมีการกระทำที่เป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กในคดีภาวการณ์อากรกรณีความผิดฐานหลักเล็งหรือพยายามหลักเล็งภาวการณ์อากรด้วยการแสดงเท็จหรือข้อโก่งและความผิดฐานหลักเล็งภาวการณ์อากรด้วยการไม่ยื่นรายการตาม มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ประมวลรัษฎากร รัฐต้องเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายอาญาโดยรัฐมีหน้าที่ในการกำหนดบทลงโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวซึ่งจะต้องเป็นบทลงโทษที่เท่ากันทุกคดีเพื่อความสะดวกในการบังคับใช้กฎหมายและต้องมีกำหนดโทษทางอาญาที่มีอัตราสูงกว่าอัตราโทษของการกระทำความผิดต่อบุคคลธรรมดาทั่วไป เพราะจะทำให้กำหนดอายุความการฟ้องคดียาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กในคดีภาวการณ์อากรมากขึ้นกว่าคดีปกติทั่วไป ซึ่งผลของการบังคับใช้กฎหมายนั้นอาจมีการกระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลบางคนหรือบางกลุ่ม ก็จำต้องกระทำเพื่อให้ผู้ที่กระทำความผิดกระทำดังกล่าวต่อเด็กได้รับโทษในจำนวนที่เท่ากับความเสียหายซึ่งตนก่อให้เกิดขึ้นกับเด็กผู้ได้รับผลร้ายจากการกระทำความผิดซึ่งเป็นการให้ความคุ้มครองเด็กจึงสอดคล้องกับทฤษฎีความได้สัดส่วน

จากบทบัญญัติที่มีบทกำหนดโทษตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ซึ่งเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กจึงไม่สอดคล้องกับทฤษฎีความได้สัดส่วน เพราะบทกำหนดโทษที่ใช้อยู่ในขณะนี้แต่ละคดีไม่เท่ากันและไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กในคดีภาวการณ์อากรไว้ในกฎหมายนี้ บทลงโทษสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวต่อเด็กยังไม่สูงเพียงพอเท่ากับจำนวนความเสียหายซึ่งผู้ที่กระทำความผิดก่อให้เกิดขึ้นต่อเด็กผู้ได้รับผลร้ายจากการกระทำความผิดนั้น

4.3.2 วิเคราะห์กฎหมายสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐฝรั่งเศสเกี่ยวกับกฎหมายภาวการณ์อากร

จากการศึกษาผู้ศึกษาได้ทำการศึกษากฎหมายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐฝรั่งเศสเกี่ยวกับมาตรการบังคับทางอาญาการบังคับใช้มาตรการเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานหลักเล็งหรือพยายามหลักเล็งภาวการณ์อากร ดังนี้

จากการศึกษากฎหมายสหรัฐอเมริกาที่มีการนำบทบัญญัติของความรับผิดชอบทางอาญาของประมวลกฎหมายอาญามาเป็นมาตรการบังคับกับผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายภาษีอากรในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาและมีการนำหลักการของเรื่องเจตนากระทำความผิดมาพิจารณาเป็นองค์ประกอบภายในของการกระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากร ซึ่งความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรเป็นความรับผิดชอบทางอาญามีการบัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับภาษีเงินได้ ซึ่งความรับผิดชอบหลีกเลี่ยงภาษีอากรนั้นมีการกำหนดประเภทและระดับความรับผิดชอบตามลักษณะของการกระทำความผิดแต่ละประเภทไว้อย่างชัดเจน โดยมีหลักการสำคัญอยู่ 5 มาตรา คือ มาตรา 7201 มาตรา 7202 มาตรา 7203 มาตรา 7206 และมาตรา 7207 ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

1) มาตรา 7201 ความผิดฐานพยายามกระทำการหลีกเลี่ยงการชำระภาษี ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สหรัฐ สำหรับบุคคลธรรมดา หรือปรับไม่เกิน 500,000 ดอลลาร์สหรัฐ สำหรับนิติบุคคลหรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ (โดยรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีด้วย)

2) มาตรา 7202 ความผิดฐานละเลยในการรวบรวมและเก็บภาษี ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ (โดยรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีด้วย)

3) มาตรา 7203 ความรับผิดชอบละเลยในการยื่นแบบแสดงรายการ ข้อมูล การจัดหา หรือการชำระภาษี ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 25,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ (โดยรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีด้วย)

หากการกระทำความผิดฐานนี้ เป็นการกระทำโดยมีเจตนาพร้อมด้วย ระวังโทษจำคุกจาก 1 ปีจะเปลี่ยนเป็น 5 ปี

4) มาตรา 7206 ความผิดฐานฉ้อโกงและการแจ้งความเท็จ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สหรัฐ สำหรับบุคคลธรรมดา หรือปรับไม่เกิน 500,000 ดอลลาร์สหรัฐ สำหรับนิติบุคคล หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ (โดยรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีด้วย)

5) มาตรา 7207 ความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จหรือการยื่นเอกสารเท็จเพื่อการฉ้อโกง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สหรัฐ สำหรับบุคคลธรรมดา หรือปรับไม่เกิน 500,000 ดอลลาร์สหรัฐ สำหรับนิติบุคคล หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

จากการศึกษากฎหมายสาธารณรัฐฝรั่งเศสมีการนำบทบัญญัติของความรับผิดชอบทางอาญาของประมวลกฎหมายอาญามาเป็นมาตรการบังคับกับผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายภาษีอากรในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศส โดยประมวล

รัฐฎากรฝรั่งเศส (Code general des Impots: CGI) หรือที่เรียกว่า The French General Tax Code ซึ่งบทบัญญัตินี้มีการประกาศใช้เมื่อวันที่ 6 เมษายน ค.ศ. 1950 และได้ทำการแก้ไขปรับปรุงครั้งล่าสุดในวันที่ 1 เมษายน ค.ศ. 2022 ในเรื่องเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรซึ่งเป็นบทบัญญัติในประมวลรัฐฎากรฝรั่งเศส โดยมีการกำหนดเงื่อนไขในเรื่องของเหตุแห่งการเพิ่มโทษไว้ด้วยกัน 2 มาตรา คือ

1) มาตรา 1741 วรรคหนึ่ง ความผิดฐานหลบเลี่ยงภาษีโดยนอกระบบ หรือพยายามหลบเลี่ยงการเสียภาษีโดยนอกระบบ ต้องระวางโทษจำคุก 5 ปี และปรับ 500,000 ยูโร ค่าปรับอาจเพิ่มขึ้นจากเดิมเป็นสองเท่าของเงินที่ได้จากการกระทำความผิด

มาตรา 1741 วรรคสอง ถ้าความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำในลักษณะดังต่อไปนี้

- (1) มีการเปิดบัญชีที่เปิดอยู่หรือมีการทำสัญญาทำนองที่จัดตั้งขึ้นระหว่างประเทศ
- (2) มีการแทรกแซงของบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลหรือองค์กร ทริสต์ หรือสถาบันที่เทียบเคียงได้ ซึ่งจัดตั้งขึ้นในต่างประเทศ
- (3) การใช้ข้อมูลประจำตัวที่เป็นเท็จหรือเอกสารเท็จหรือการปลอมแปลงอื่นใด
- (4) การใช้ภูมิฉันทาในการเสียภาษีปลอมทั้งในและต่างประเทศ
- (5) การกระทำที่ได้สมมติหรือจัดทำขึ้น โดยบุคคลหรือโดยการแทรกแซงของนิติบุคคลต้องระวางโทษเพิ่มจากเดิมเป็น 7 ปี และปรับ 3,000,000 ยูโร

2) มาตรา 1771 ความผิดฐานไม่ชำระภาษีเงินได้ ต้องระวางโทษจำคุก 5 ปี และปรับ 9,000 ยูโร

จากมาตรการทางกฎหมายที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การบังคับใช้มาตรการเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรตามประมวลรัฐฎากรไทยกับมาตรการในการบังคับใช้ประมวลรัฐฎากรแห่งสหรัฐอเมริกาและประมวลรัฐฎากรฝรั่งเศสมีการกำหนดมาตรการความรับผิดทางอาญาที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ซึ่งประมวลรัฐฎากรไทยไม่มีการบัญญัติหลักเกณฑ์และมาตรการทางกฎหมายโดยการแบ่งประเภทของการกระทำความผิดและความรับผิดทางอาญาไว้อย่างชัดเจนและครอบคลุมเหมือนกับประมวลรัฐฎากรของสหรัฐอเมริกาและไม่มีการกำหนดเงื่อนไขในเรื่องของเหตุแห่งการเพิ่มโทษสำหรับกรณีที่เป็นการกระทำอันเป็นเหตุฉกรรจ์ ดังเช่นประมวลรัฐฎากรฝรั่งเศส

4.3.3 วิเคราะห์กฎหมายประเทศไทยเกี่ยวกับกฎหมายภาษีอากร

จากการศึกษากฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับมาตรการบังคับทางอาญาการบังคับใช้มาตรการเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากร ดังนี้ พบว่าตาม

พระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 ได้มีการกำหนดความรับผิดชอบทางกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำที่เป็นการหลีกเลี่ยงภาษีอากรไว้ในประมวลรัษฎากรสำหรับผู้ที่กระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือข้อโก่งและความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการไม่ยื่นรายการที่มีความรับผิดชอบทางอาญา ซึ่งความผิดตามประมวลรัษฎากรฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีที่เป็นการกระทำโดยการแจ้งความเท็จ การให้ถ้อยคำเท็จ การตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ และการนำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จมาแสดง คือ การยื่นข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้องตรงกับความจริงทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วน ซึ่งอาจเป็นการแสดงความเท็จด้วยทางวาจา ลายลักษณ์อักษร หรือท่าทางกิริยาที่สื่อความหมายถึงการแสดงข้อความที่เป็นเท็จ อันมีลักษณะเป็นการยื่นข้อเท็จจริงในปัจจุบันหรืออดีตที่เป็นเท็จ ส่วนความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากร ซึ่งกระทำโดยความเท็จ โดยข้อโก่งหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน อันเป็นการกระทำที่เป็นเท็จ กล่าวคือ การกระทำนั้นไม่เป็นความจริง หรือการกระทำนั้นเป็นการข้อโก่งหรือเป็นการการกระทำโดยใช้อุบาย เพื่อประโยชน์ตนในการที่จะไม่ต้องเสียภาษีอากรหรือเสียภาษีน้อยลง ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ซึ่งมีโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนถึง 7 ปี และปรับตั้งแต่ 2,000 บาทถึง 200,000 บาท

ส่วนความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการไม่ยื่นรายการ คือ การกระทำที่เป็นการหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยวิธีการไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดให้ทำการยื่นตามประเภทเงินได้ของผู้มีเงินได้แต่ละประเภท เช่น เงินได้พึงประเมินทุกประเภทตามแบบ “ภ.ง.ด. 90” เงินได้พึงประเมินประเภทที่ 1 มาตรา 40 (1) ตามแบบ “ภ.ง.ด.91” เงินได้ขอชำระภาษีล่วงหน้าตามแบบ “ภ.ง.ด.93” หรือการยื่นครั้งปีสำหรับผู้มีเงินได้พึงประเมินเฉพาะประเภทที่ 5, 6, 7 และ 8 ตามแบบ “ภ.ง.ด.99” ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ ซึ่งมีโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความรับผิดชอบทางอาญาทั้งสองฐานตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ไม่มีการบัญญัติหลักเกณฑ์และมาตรการทางกฎหมายโดยการแบ่งประเภทของการกระทำความผิดและการรับโทษของความผิดไว้ชัดเจนและครอบคลุมสำหรับผู้ที่มีเงินได้จากการกระทำความผิดความผิดเกี่ยวกับขาสเสพติดและการฟอกเงินที่กระทำต่อเด็ก กรณีที่ผู้ประกอบอาชีพสุจริตและกระทำความผิดเกี่ยวกับขาสเสพติดและการฟอกเงิน ซึ่งทำการยื่นแบบแสดงรายการภาษีและเสียภาษีเฉพาะเงินได้ที่ได้มาจากการประกอบอาชีพสุจริตเท่านั้นแต่ไม่ยื่นแบบแสดงรายการเงินได้ที่ได้รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับขาสเสพติดและการฟอกเงินหรือกรณีที่มีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีและเสียภาษีเฉพาะเงินได้ที่ได้มาจากการประกอบอาชีพสุจริตและยื่นแบบแสดงรายการเงินได้ที่ได้รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับขาสเสพติดและการฟอกเงินแต่พยายามหลีกเลี่ยงหรือ

หลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือน้อย โกง และกรณีของผู้มีเงิน ได้จากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงินซึ่งไม่มีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีสำหรับเงิน ได้ซึ่งได้รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงินหรือมีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีสำหรับเงิน ได้ซึ่งได้รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงินแต่พยายามหลีกเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือน้อย โกง

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับอายุความฟ้องคดีอาญาภาษีอากรของผู้มีเงิน ได้ตามมาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ผู้ศึกษาได้พบปัญหาอยู่ 4 ประการ ดังนี้

ประการแรก ปัญหาอายุความฟ้องคดีอาญาภาษีอากรของผู้มีเงิน ได้ซึ่งไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีสำหรับเงิน ได้ที่ได้รับจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงินกรณีที่ทำต่อเด็ก ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ

จากการศึกษาพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 นั้น ปรากฏว่าการฟ้องคดีอาญาในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีไม่ยื่นรายการมีอายุความฟ้องคดีอาญา 5 ปี ตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบมาตรา 95 (4) และมาตรา 17 ประมวลกฎหมายอาญา ในการศึกษาพบว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดกรณีผู้ประกอบอาชีพสุจริตและการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงิน เมื่อมีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีและเสียภาษีอากรสำหรับเงิน ได้จากการประกอบอาชีพสุจริตแต่ไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีสำหรับเงิน ได้ที่ได้รับจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงินกรณีที่ทำต่อเด็กไว้

ประการที่สอง ปัญหาอายุความฟ้องคดีอาญาภาษีอากรของผู้มีเงินจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงินกรณีที่ทำต่อเด็ก ในความผิดฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือน้อย โกงตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37

จากการศึกษาพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 นั้น ปรากฏว่าการฟ้องคดีอาญาในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือน้อย โกงมีอายุความฟ้องคดีอาญา 10 ปี ตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบมาตรา 95(3) และมาตรา 17 ประมวลกฎหมายอาญา ในการศึกษาพบว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดกรณีผู้ประกอบอาชีพสุจริตและการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงิน เมื่อมีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีและเสียภาษีอากรสำหรับเงิน ได้จากการประกอบอาชีพสุจริตและยื่นแบบแสดงรายการสำหรับเงิน ได้ซึ่งทำที่ได้รับจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมและการฟอกเงินกรณีที่ทำต่อเด็กแต่หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือน้อย โกง

ประการที่สาม ปัญหาอายุความฟ้องคดีอาญาภาณีอากรของผู้มีเงิน ได้จากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดและการฟอกเงินกรณีที่กระทำต่อเด็ก ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37 ทวิ

จากการศึกษาพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 นั้น ปรากฏว่าการฟ้องคดีอาญาในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีไม่ยื่นรายการมีอายุความฟ้องคดีอาญา 5 ปี ตามมาตรา 37 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบมาตรา 95 (4) และมาตรา 17 ประมวลกฎหมายอาญา ในการศึกษาพบว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดกรณีของการไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีสำหรับเงินได้ซึ่งทำที่รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและการฟอกเงินกรณีที่กระทำต่อเด็กไว้

ประการที่สี่ ปัญหาอายุความฟ้องคดีอาญาภาณีอากรของผู้มีเงิน ได้จากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดและการฟอกเงินกรณีต่อเด็ก ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 37

จากการศึกษาพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481 นั้น ปรากฏว่าการฟ้องคดีอาญาในความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรกรณีหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือนื้อโกงมีอายุความฟ้องคดีอาญา 10 ปี ตามมาตรา 37 แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบมาตรา 95 (3) และมาตรา 17 ประมวลกฎหมายอาญา ในการศึกษาพบว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดกรณียื่นแบบแสดงรายการภาษีสำหรับเงินได้ซึ่งทำที่รับมาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดและการฟอกเงินกรณีที่กระทำต่อเด็กแต่หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีอากรด้วยการแสดงเท็จหรือนื้อโกง

ดังที่ได้กล่าวมาทั้งหมด ผู้ศึกษาเห็นว่าควรเพิ่มเติมประมวลรัษฎากรให้บัญญัติมาตรา 37 จัตวา ที่กระทำต่อบุคคลเด็ก โดยเพิ่มอายุความเป็น 20 ปี

จากที่ได้วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับอายุความการฟ้องคดียาเสพติด การฟอกเงินและภาษีอากร ซึ่งเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับเด็กไม่ว่าจะเป็นประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 และประเภท 5 แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พุทธศักราช 2564 ซึ่งมีกำหนดอายุความที่แตกต่างกัน ปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พุทธศักราช 2542 ซึ่งไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กไว้ และปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับประมวลรัษฎากร มาตรา 37 และมาตรา 37 ทวิ ซึ่งไม่ได้มีการบัญญัติบทลงโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดและการฟอกเงินที่เป็นการกระทำต่อเด็กไว้ตามที่วิเคราะห์มานั้น ทำให้เข้าใจประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น และจะได้นำไปทำบทสรุปและข้อเสนอแนะในบทต่อไป

ตารางที่ 4.1 ตารางเปรียบเทียบอายุความการฟ้องคดีอาญา

กฎหมาย	ฐานความผิด	อายุความเดิม	เสนอแนะ
พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542	มาตรา 60	15 ปี	20 ปี
ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564	มาตรา 145 วรรคสอง (3)	20 ปี	20 ปี
	มาตรา 146 วรรคสอง (3)	15 ปี	20 ปี
	มาตรา 148 วรรคสอง (3)	15 ปี	20 ปี
ประมวลรัษฎากร	มาตรา 37	10 ปี	20 ปี
	มาตรา 37 ทวิ	5 ปี	20 ปี